

Суперагент 000: Таємниця золотого кенгуру
У пащі крокодила
історія перша — неймовірна
розділ перший

у якому читач знайомиться з Суперагентом Грицем Мамаєм, і той викликає у читача невимовний захват

Суперагент Гриць Мамай сидів у своєму кабінеті у позі лотоса. На його вольовому обличчі була написана впевненість. То була впевненість у самому собі. Гриць щойно скінчив робити ранковий комплекс йогівських вправ. Кожен його м'яз сповнився життєвої снаги. Мозок працював чітко й блискавично.

Зненацька Суперагент 000 почув у голові приємний баритон. То був його внутрішній голос:
— Грицю, сьогодні на тебе чекає важлива робота. Ти здійсниш три героїчні вчинки і переможеш страшного ворога.

розділ другий

де з'являється блондинка неймовірної вроди, і у серці Суперагента розквітає квітка кохання

Раптом двері Грицевого кабінету рвучко розчахнулися. На порозі стояла білява дівчина неймовірної вроди. В її блакитних, немов ранкове небо, очах світився розпач. Дівчина ступила кілька кроків до кабінету.

— Шніцель! — прошепотіла вона і, як підкошена, почала падати на перський килим. Однак прекрасна незнайомка не встигла торкнутися підлоги. В уламок секунди Суперагент Гриць Мамай опинився біля зомлілої красуні. Він підхопив її на льоту та обережно поклав у шкіряне крісло.

“Вага — 57 кг 30 г, зріст — 170 см. Розмір ноги — 37”, — подумки відзначив Гриць і відчув, як у його серці розквітає квітка палкого кохання до незнайомої блондинки.

розділ третій

де чарівна блондинка, отямившись, розповідає про страшну загибель свого улюбленого тата

Гриць кілька разів ніжно, але рішуче лягнув незнайомку по щоках. Вії дівчини затріпотіли. Очі розплющились. По щоках скотилися дві чисті, наче вранішня роса, сльозини.

— Люба дівчино! Хто вас скривдив?

— Шніцель! — знову прошепотіла незнайомка зблідлими устами.

— Шніцель — (призабуте) тонка відбивна чи посічена котлета.

— Ви зголодніли! — здогадався Гриць.

Легким порухом правиці він відчинив дверцята холодильника, витяг звідти свіжого шніцеля й вклав його до мікрохвильової пічки. По кабінету розлилися пахощі смаженого м'яса.

Та незнайомка заперечливо похитала головою.

— Шніцель! — утретє повторила вона. — Так звуть мого kota.

— Kota? — Гриць здивовано звів брови.

“Невже внутрішній голос обманув мене? Невже уся справа обмежиться зникненням домашньої тварини?” — подумки питав себе Суперагент.

— Шніцель — це Швидкісний Новий Інтуїтивний Цільовий Еволюційний Локатор. Його створив мій батько — винахідник і учений Петро Байда.

— То ви Зореслава, дочка геніального біолога Петра Байди? — здогадався Суперагент.

В його очах крім любові засвітилися глибока повага й захват.

— Вчора я бачив по телевізору інтерв'ю з ним і з його вихованцем та колегою крокодилем Кирилом.

З очей дівчини знову потекли гіркі сльози. Вона витягла з торбинки дві чорні шнурівки й простягла їх Грицеві.

— Ось усе, що залишилося від тата.... Сьогодні вранці, коли я зайшла до татової лабораторії, то побачила страшну картину. Крокодил Кирило доїдав мого бідолашного тата і плакав. На підлозі стояла ціла калюжа крокодилячих сліз, і в ній плавали ці шнурівки. Татові італійські черевики Кирило зжер також...

розділ четвертий

у якому Суперагент 000 починає діяти і влучним пострілом зупиняє убивць

— Ходімо! — рішуче сказав Гриць.

Він витяг з шухляди стола свій улюблений револьвер 38-го калібру і сховав його у внутрішню кишеню скромної шкіряної куртки, з якою не розлучався ніколи. За мить він та його нова знайома вже сідали у ферарі — швидкісну спортивну машину, що її подарував Грицеві вдячний клієнт.

Суперагент 000 і прекрасна Зореслава мчали на червоному ферарі вулицями міста.

“Ще переслідують!” — несподівано озвався внутрішній голос.

“Хто?” — так само подумки запитав Гриць.

“Поверни, дурню, голову, то й побачиш”, — зневажливо проказав баритон.

Щоки Суперагента почервоніли. Невже через захоплення чудовою Зореславою він втратив свою професійну майстерність?!

Суперагент 000 зціпив зуби й зосередився на справі.

Лівим оком він дивився у бокове люстерко ферарі, а правим позирав на Зореславу. Їх наздоганяв велетенський сміттевоз. Ще мить — і він розчавить Гриця, Зореславу, а головне, швидкісне ферарі, а потім повантажить до велетенського контейнера й викине геть на сміття.

— Побережись! — вигукнув Суперагент 000 і рвучко крутнув кермо.

Прекрасна блондинка затулила обличчя руками й зіщулилась, немов налякане звірятко.

Ферарі перехилилося, стало на два бічні колеса й майже торкнулося дверцятами землі.

Машина з'їхала на узбіччя, а сміттевоз з ревом промчав повз Гриця та Зореславу. Звичним рухом Суперагент сягнув по револьвера й випустив услід підступним асенізаторам п'ять куль.

— Влучили! Влучили! — Прекрасна блондинка заплескала в долоні й з обожнюванням глянула на Гриця. Його мужнє серце лунко загупало у грудях: гуп-гуп-гуп!

— Залишайтеся на місці! — наказав він чарівній красуні й прожогом кинувся до сміттевоза.

розділ п'ятий

де Гриць Мамай лоскоче рудого гевала і в такий спосіб вириває з нього цінні відомості

У кабіні, притиснуті до понівечених дверцят, борсалися двоє гевалів. Червона, поросла рудою щетиною, пика одного з бандитів видалася Грицеві знайомою. Суперагент занурився у підсвідомість і чітко, немов на екрані комп'ютера побачив:

Копняк Іван Абрамович,

він же Паскуденко-Поганський Олег Данилович,

він же Рекетиренко В. Г, він же Гурман Г,

він же Чмир-Байстрюченко Єдуард Арнольдівич, —

професійний найманий вбивця із садистичними

нахилами. Жертву довго мучить і знущається з неї.

Боїться лоскоту та щурів.

— Ну то що, пане Паскуденко-Поганський? Знову наші шляхи перетнулися? — Гриць пронизливо глянув у вічі рудого й торкнувся вказівним пальцем спускового гачка.

— Ги! — Здоровило вишкірив золоті зуби. — Тільки не треба мене лякати! Ти думаєш, я не знаю, що Суперагент 000 ніколи не вистрілить у неозброєного?

— Ваша правда, пане Чмир-Байстрюченко. Але ж є й інша зброя. — Суперагент 000 наблизився до рудого й легенько полоскотав його випнуту пузяку.

— Хі-хі-хі! — Бандит тоненько захихотів, але в очах його з'явився непідробний жах.

А в цей час отямився другий бандит. То був велетень з маленькою лисою голівкою, дрібним, мов дулька, носиком та чорними намистинками-очима. Дуже обережно лисий здоровань витяг з потайної кишені ножа й блискавичним рухом кинув його в Гриця. Ще мить — і в Суперагента 000 уп'ялося б гостре лезо.

Та дрібноголовий негідник не знав про те, що Гриць уміє дивитися обома очима водно— час на всі боки. Він називав це ефектом бджоли. Отож у ту мить, коли ніж підлітав до його шиї, Мамай рвучко підняв праву ногу, взуту у кросівку фірми «Reebok». Безжальний метал вп'явся у пружну гуму підшови. Бандит ще стояв із роззявленим від подиву ротом, а Гриць вже встиг підскочити до нього, скрутити гевалу руки й зв'язати їх за спиною.

— Хто з вас головний? — спитав Гриць.

Обидва бандити мовчали. Тоді Суперагент знову злегка полоскотав рудого.

— Ой-ой-ой! Я все скажу, — пропищав той тоненьким жалісним голоском, — тільки не лоскочи мене більше.

— Говори! Чому ви хотіли нас убити? Де кіт? Чому крокодил з'їв професора?

— Я нічого не знаю! Ми тільки виконавці. Шеф наказав затримати тебе й оту ціпу, — рудий нахабно підморгнув і глянув у бік Зореслави.

— Кинь свої дурні натяки! Не смій називати цю дівчину "ціпою"! І запам'ятай, якщо хоч одна золота волосина впаде з голови Зореслави, ти — мрець! — Гриць так глянув на рудого, що той затремтів і зблід, мов бройлерна курка.

— Я все скажу! Шеф зараз у лабораторії професора... Він впевнений, що тебе й... пані Зореслави вже нема на світі. Шеф хоче розгадати секрет професора. Ми думали, що Шніцель усе розповість, та проклятий котяра мовчить, мов йому заціпило. І валеріанка не помагає.

розділ шостий

у якому Гриць справедливо карає бандитів і, з метою перевиховання, замикає їх у сміттєзбірнику

— Як?! Ви напували Шніцеля валеріанкою? — зойкнула Зореслава, яка саме підійшла до перевернутого сміттєвоза. В очах прекрасної дівчини засвітився жах.

— Негідники! Ану, залазьте до контейнера!

Гриць заштовхав обох бандитів до величезного сміттєзбірника й закрив за ними важку кришку контейнера.

Бандити почали гатити у металеві стіни й непристойно лаятися.

— Шалійте, шалійте, скажені кати, — мовив Гриць. — Увечері я вас випущу. І думаю, що цей урок піде вам на користь.

"Оце перший героїчний вчинок", — мовив внутрішній голос, і Гриць з ним погодився.

Суперагент повернувся до Зореслави:

— А тепер — мерщій до лабораторії.

розділ сьомий

де Гриць дізнається, ким насправді є шеф, а кіт Шніцель перетворює бультер'єра на пам'ятник

Коли Гриць разом із Зореславою вбігли до лабораторії, на них чекала несподіванка. За столом професора Байди сиділа стара зморшкувата бабуса й вправно натискала на гудзики клавіатури. Вона настільки захопилася роботою, що не помітила прибульців. А за сусіднім столом, упавши мордою в блюдечко, спав кіт Шніцель. Біля нього були розкидані порожні пляшечки. У повітрі гостро пахло валеріанкою.

Суперагент подав знак дівчині, й вони сховалися за величезною металевою шафою.

Раптом бабуса стріпнула головою й заговорила несподівано густим прокуреним басом:

— Ну що, субпродукт недорізаний, будеш ти говорити чи ні?! Скажи шифр! Бо більше й краплі валеріанки не одержиш!

Кіт розплющив одне око і пильно глянув на стару. Гриць помітив, що око те було абсолютно тверезе. Потім Шніцель голосно гикнув, облизнувся і знову впав мордою в блюдечко.

— Ну що ж, прийшла твоя остання година, мерзенна тварюко. Наспів час познайомитись тобі з моїм улюбленим бультер'єром Льосіком. Він у мене любить свіжу котятинку.

Бабуса пронизливо свиснула, й до кімнати увірвався білий, схожий на свиню, бультер'єр. Очі його були налиті кров'ю, з ніздрів, здавалося, бурхає полум'я. Суперагент 000 вирішив, що вже час втрутитися й захистити бідолашного Шніцеля, та кіт випередив Гриця. Він, як пружина, підскочив, стрибнув на спину собацюрі й легко вдарив його лапою по носі. І в ту ж мить бультер'єр завмер на місці, мов пам'ятник самому собі.

Побачивши, що сталося з її свинячим Льосі— ком, бабця оскаженіла. Вона, як професійний ніндзя, закричала страшним голосом:

— Й-й-й-а-а-а!!!

Тоді вихопила з-за пазухи нунчаки — з'єднані ланцюжком короткі важкі палички — і, вимахуючи ними, рушила на Шніцеля.

розділ восьмий

у якому Суперагент 000 захищає домашню тварину й вступає у двобій із бабусею-ніндзя

Тепер прийшла пора діяти Суперагентові 000.

— Не займай котика! — рішуче мовив Гриць і вистрибнув з-за шафи назустріч бабці-ніндзя.

Бабуса вишкірила зуби в огидній посмішці. В її очах спалахнула ненависть професійної убивці.

— Ти живий? Ці йолопи тебе не порішили? Ну, то начувайся. Від моїх нунчаків не врятувався ще ніхто!

Гриць побачив, що з підступною старою впоратись буде не так легко. Але не дарма він щоранку виконував комплекс йогівських вправ, не дарма вперто й наполегливо вигострював і свою спортивну майстерність.

Його супротивниця, певно, не знала, що Гриць Мамай мав чорний пасок майстра карате, а крім того, володів усіма секретами ушу, дзю-до, кун— фу, вільної боротьби, кікбоксингу, опанував магичну боротьбу індіанського племені крі, а що найголовніше, розшифрував таємні прийоми давньоукраїнської боротьби, замасковані в народному танці гопак.

І тепер Гриць присів навпочіпки, закрутився на одній нозі, мов дзиґа, потім рвучко підскочив і, перекутившись у повітрі на 2,5 оберта, намотав на ліву ногу нунчак оторопілої бабці-ніндзя.

Все це відбулося блискавично. Вражена й ще більш закохана Зореслава випурхнула з-за шафи й кинулася на груди герою. Кіт вдячно вклонився Суперагентові 000, а бабця-ніндзя засичала від безсилої люті й почала вигукувати погані слова неукраїнською мовою.

— Не смійте ображати почуття й людську гідність цієї чистої дівчини! — суворо промовив Мамай і глянув на брутальну стару так, що тій заціпило. — Невже вам не соромно? — Гриць знову пильно глянув у вічі старій, але тепер вже не грізно, а проникливо й мудро.

розділ дев'ятий

де Гриць Мамай вдаряє по найпотаємніших струнах чорної душі бандитської бабусі й викликає у неї докори сумління і каяття

І сталося неймовірне. Стара зловмисниця, на совісті якої було 18 тяжких і 305 середньої важкості злочинів, раптом заплакала. Перед її внутрішнім зором пройшли десятки й сотні скривджених нею чоловіків, жінок і дітей, а також свійських та диких тварин. Вона побачила знищені зелені насадження, сплюндровані місця відпочинку трудящих, порожні пляшки з-під алкогольних напоїв, розкидані по дитячих майданчиках. Бабця затулила руками заплакане обличчя й опустила на стілець.

“А ось і другий героїчний вчинок, — пролунав у голові Гриця знайомий баритон. — Ти врятував цю стару людину для суспільства!” І Гриць знову подумки погодився зі своїм внутрішнім голосом.

— А тепер розповідайте, — м'яко мовив Гриць до розкаяної бандитки і простягнув їй шклянку із розчином валеріанових крапель.

Бабця слухняно вихилила ліки, за звичкою за— нюхала випите рукавом і почала свою сповідь.

розділ десятий

де вражений читач дізнається про підступні задуми бабусі-шефа

— Я та мої товариші-бандити вже давно стежили за професором Байдою. Ми знали, що він навчився розвивати інтелект тварин. Знали, що експерименти з крокодилем Кирилом відбулися успішно і цей хижак став помічником професора. Ми також довідалися, що Байда за допомогою спеціальних біопроменів зумів проникати у свідомість будь-якої тварини й передавати їй свої думки. А головне, тварина ставала слухняною й виконувала кожен наказ професора.

— Усе це брехня! — перебила стару Зореслава. — Тато міг вступати в контакт із тваринами. Але він ніколи не примушував їх виконувати свої накази! Він учив тварин думати, вчив співпрацювати з ним. А вершиною його праці став Шніцель. Адже у цього kota інтелект дорівнює інтелектові члена-кореспондента Академії наук...

— Та яке нам діло до котячого інтелекту! Для нас головне було зовсім не це! Найважливіше, щоб тварини слухалися. Ви уявляєте, що б ми могли зробити! Будь-який сейф, будь-яка схованка з дорогоцінностями була б наша. Адже кожна домашня кішечка чи цуцик могли б запам'ятати шифр у сейфі, показати схованку чи відключити сигналізацію у банку. І ніхто б ні про що не здогадався! Ми б стали володарями світу! За допомогою тварин ми б захопили військові бази, ракети й кораблі. В один день і без будь-якої зброї.

Гриць побачив, що бабця знову підпадає під вплив своїх шалених і згубних інстинктів. Він напружив усі свої фізичні й моральні сили і вдався до мистецтва гіпнозу. Цим мистецтвом він оволодів у буддійському монастирі на Тибеті, де його улюблений вчитель-гуру відкрив йому найпотаємніші секрети давньотибетського гіпнотичного впливу.

— Ой, леле! Що це я кажу... — зойкнула бабуся, й знову рясні сльози каяття покотилися з її очей.

розділ одинадцятий

де з'являється крокодил Кирило. Благородний плазун з останніх сил затримує процес травлення й благає врятувати з його черева улюбленого вчителя і друга

У цю мить двері розчахнулися, й до кімнати повільно вповз великий зелений крокодил. Він ледве тяг свого потворного роздутого живота по підлозі. З очей його невтримно крапали сльози. Серед мертвої тиші чулося клацання крокодилячих пазурів по кахляній підлозі лабораторії.

Тишу порушив зойк прекрасної Зореслави.

— Татусь! Він там! — Дівчина показала правицею на крокодилове черево.

— Як це сталося? — Гриць звернувся до бабусі, але та не могла говорити, вона все ще перебувала у трансі, в який увів її Суперагент 000.

Та раптом озвався Шніцель:

— Все дуже просто. І страшно. До нашої лабораторії проникли члени її банди. Удаючи тележурналістів, вони встановили тут свої підслухувальні пристрої. Ні професор, ні ми з Кирилом ні про що не здогадувалися. А негідникам вдалося записати деякі професорові відкриття. Вони дізналися, як за допомогою спеціальних біопромів впливати на центри агресивності в тварин. І ось сьогодні вранці, коли професор Байда, нічого не підозрюючи, увійшов до своєї лабораторії, Кирило, його найближчий учень і соратник, зжер його разом з черевиками...

розділ дванадцятий

у якому вражена Зореслава чує голос свого тата і вже вкотре зомліває, а Гриць витягає з крокодилової пащеки замість професора шкіряні італійські черевики

— Тату, ти чуєш мене? — безнадійно зойкнула Зореслава.

І зненацька у відповідь почулося:

— Чую, доню, чую! — Голос долинав із черева крокодила.

Усі на мить заклали. А тоді Зореслава вже вкотре, мов підкошена, почала падати на кахляну підлогу. Та знову Суперагент 000 в уламок секунди підскочив до прекрасної блондинки й мужньою правицею підхопив тендітну дівчину. Обережно поклавши зомлілу красуню у крісло, Гриць підступив до Кирила.

Суперагент зрозумів, що тепер уся надія на його моральні та фізичні якості. Отож він вхопився за зубасту пащеку Кирила й рвучким рухом розкрив її. Потім устроїв між величезними щелепами стільця. Перед очима враженого агента з'явилося два шкіряні італійські черевики, що визирали з крокодилячої горлянки.

— Врятуйте мого тата! — То озвалася прекрасна Зореслава, яка щойно прийшла до тяти і у відчаї зазирнула у бездонну пащеку крокодила, ламаючи руки.

— Не хвилюйтесь, любя дівчино! Я врятую вашого батька! Врятую його для вас, врятую для друзів та родичів, а головне, врятую його для світлого майбутнього усієї нашої цивілізації.

І, проказавши це, Суперагент 000 міцно вхопив обидва черевики й рвучко смикнув їх до себе. Здавалося, ще мить — і життя професора буде врятоване. Та ба! В руках у Гриця опинилася лиш пара прекрасних італійських черевиків, а сам він з гуркотом, перевертаючи меблі й трощачи скляний лабораторний посуд, упав на підлогу.

розділ тринадцятий

де Гриць знову сідає в позу лотоса й веде внутрішній діалог із крокодилом

Суперагент 000 зіпів зуби. О жах! Його ганьбу бачив кіт Шніцель, бачив крокодил Кирило, бачила бабця-ніндзя і, що найстрашніше, чарівна, незрівнянна Зореслава. Та Гриць Мамай не був би Суперагентом 000, якби у цей критичний момент свого життя розгубився. Він зосередився, хутко сів у позу лотоса і глибоко вдихнув життєву силу — прану. Прана розтеклася по усьому організмові, усіх кінцівках, м'язах, кістках та сухожиллях Суперагента 000.

Гриць підвівся і повільно наблизився до крокодила. Він глянув у заплакані крокодилові очі і зрозумів, що плазун глибоко страждає. Гриць увійшов у телепатичний зв'язок із Кирилом і почув у своїй голові крокодилячий голос.

Побіжно Суперагент 000 відзначив, що Кирило розмовляє добірною українською мовою:

— Благаю вас, шляхетний герою, визволить мого друга й учителя. Я ледве стримую виділення шлункового соку. Ось-ось почнеться процес травлення, і я, всупереч своїй волі, перетравлю геніального ученого!

— Не хвилюйтеся, пане Кириле, — так само ввічливо подумки відгукнувся Гриць. — Зараз і я вас загіпнотизую, і ви з роззявленим ротом застигнете на кілька хвилин і не будете відчувати нічого.

Та враз до їхнього німого діалогу долучився третій голос. То був кіт Шніцель:

— Вам нічого не вдасться зробити, пане Грицю. Лише біохвилі професора Байди можуть впливати на Кирила. — І кіт у розпачі схопився лапами за голову.

розділ чотирнадцятий

у якому прекрасна Зореслава стає не лише коханою подругою, а й бойовою соратницею Гриця Мамай, витягаючи рідного тата з черева крокодила

І тут вперед виступила прекрасна Зореслава:

— Я єдина знаю секретний шифр, за допомогою якого можна увімкнути татів біохвильовий апарат.

Дівчина підійшла до великого сейфа і, мов піаністка, пробігла пальцями по кнопках сигналізації. Дверцята сейфа безшумно розчинилися. Зореслава сягнула рукою у темні нутрощі сейфа й легко витягла звідти невеличкий апарат, схожий на мікроскоп. Тільки на кінці в нього був широкий, як у фотоапарата, об'єктив.

Зореслава навела на Кирила об'єктив апарата — й з нього заструменіли сліпучі жовто-золоті промені.

— Зараз він завмре, — прошепотіла Зореслава.

І справді, в ту ж мить крокодил застиг із роззявленою пащекою. З його очей перестали бігти сльози, і, ясна річ, негайно припинився процес травлення.

— Я допоможу вам, — мовила красуня.

Суперагент вдячно хитнув головою. Він міцно вхопив ліву ногу професора, а чарівна Зореслава — праву. Гриць подав знак, і вони синхронно почали витягати професора зі шлунка розумного плазуна. Крокодил і не поворухнувся.

“Отак би все життя йти рука в руці”, — подумав Гриць.

“Отак би тягти й тягти тата за ногу, аби бути поруч з цим мужнім і скромним юнаком”, — подумала й собі прекрасна Зореслава.

Двоє закоханих так палко віддалилися справі порятунку видатного вченого, що незчулися, як спершу нижня частина професорового тулуба, потім погруддя, а тоді вже й голова опинилися на волі.

“А от і третій героїчний вчинок”, — озвався баритон.

Ще мить — і ось уже видатний учений впав в обійми коханої дочки. Потім він вдячно потис правницю Суперагента 000. Слів не було. Та вони були й зайві.

розділ п'ятнадцятий

і останній, де читач, ледве стримуючи сльози, прощається з тепер уже улюбленим Суперагентом 000 і в якому позитивні герої вирушають у світле майбуття. Гриць Мамай дає останні цінні вказівки Шніцелю та крокодиліві Кирилу, а внутрішній голос схвально мовчить

Міцно взявшись за руки, професор Байда, його красуня-дочка й Суперагент 000 рушили вперед. Куди вони йшли? Може, до лазнички, може, до громадської лазні. Але було зрозуміло одне: віднині Суперагент 000, прекрасна Зореслава та професор Байда йтимуть по життю разом.

Гриць озирнувся, виходячи крізь двері останнім:

— Шніцелю! Займіться, будь ласка, цією нещасною старою жінкою. Її місце у притулку для колишніх карних злочинців. Там її навчать співати народних пісень, вишивати гладдю та хрестиком, а може, й виготовляти макраме. Що ж до бандитів, замкнених у сміттєзбірнику, то пошліть до них Кирила. Він знатиме, як їх перевиховати...

— А Льосік? Що робити з цим собакою-вбивцею? — поцікавився Шніцель.

— Та нехай ще постоїть тут, у лабораторії. А згодом професор Байда переробить його на собаку-поводиря для сліпих інвалідів.

Юнак усміхнувся широко й безтурботно. І полинув услід за коханою дівчиною та її врятованим татом.

Гриць прислухався. Внутрішній голос мовчав. Але Суперагент 000 відчув, що це мовчання було схвальне.

Пастка у підземеллі історія друга — дивовижна розділ перший

у якому Зореслава використовує Суперагента 000 замість праски й тішиться сімейним щастям

Суперагент 000 Гриць Мамай сидів на снігу в позі лотоса. Лапаті сніжинки падали на його мужній оголений торс і з шипінням випаровувалися. Незважаючи на мороз мінус 30 градусів за Цельсієм, тіло Суперагента пашіло, немов розжарена праска. Гриць Мамай перебував у нірвані — стані цілковитого спокою. Його свідомість і підсвідомість розчинилися в часі й просторі, а могутній інтелект злився з космічною безмежністю.

Кохана дружина і бойова подруга Зореслава поралася біля лозової коліски, де спав Яромир, тримісячний синок агента й золотокосої красуні. Немовля солодко плямкало уві сні губами. З невимовною ніжністю юна матір глянула на випрані в гірському потоці пелюшки й почала розвішувати їх на розпашілому торсі Суперагента. Бойова подруга розуміла, що Гриць не може її почути, та все ж промовила з глибоким почуттям:

— Коханий! Яка я щаслива, що ти, навіть перебуваючи у нірвані, береш участь у виховному процесі нашого любого Яромира!

розділ другий

де в родинну ідилію вдираються підступні злочинці на вертольоті й викрадають у Гриця найдорожче, що в нього є...

Та враз незайману тишу зимового ранку порушили якісь дивні звуки. Зореслава рвучко звела голову й у прозорій блакиті неба побачила чорну, мов крук, пляму, що зловісно наближалася до їхнього табору на вершечку Говерли.

— Грицю! — зойкнула Зореслава й поторсала коханого за біцепса.

Та Суперагент 000 лишався незворушним, мов кам'яний будда.

Чорна пляма підлітала все ближче — ось уже можна було розрізнити велетенські лопаті, що розтинали повітря з шаленою швидкістю.

— Вертоліт! — закричала красуня у самісіньке вухо Суперагентові, та він і не поворухнувся.

Немов сполохана чайка, Зореслава кинулася до Яромирової коліски. Вона намагалася прикрити своїм тілом любе дитя. Та марно! Страшна залізна птиця зависла над нею. Тоді з нутрощів вертольота почав повільно спускатися металевий гак на грубезному тросі. Зараз він розчавить її! Зореслава мимоволі сахнулася вбік. Цього було досить, аби зловмисники, що ховалися у вертольоті, вправно підчепили гаком коліску! Ще мить — і коліска разом із дитям уже гойдалася в повітрі.

Та Зореслава не була б коханою Суперагента 000, якби в цю критичну й жахливу хвилину розгубилася. Високо підскачівши, вона міцно вхопилася за коліщатка лозової коліски. А вертоліт піднімався все вище і вище.

“Куди ми летимо? — у розпачі думала Зореслава, розгойдуючись у повітрі. — Треба залишити Грицеві якісь знаки, щоб коханий зміг розшукати нас, коли вийде зі стану нірвани”.

І мужня бойова подруга Суперагента 000, однією рукою міцно тримаючись за коліску, другою почала скидати різні частини свого вбрання й кидати їх додолу.

розділ третій

в якому Суперагент 000 виходить зі стану нірвани, заглядає в заплакані очі крокодила й згадує геть усе

Коли Суперагент 000 вийшов зі стану нірвани, то першим, кого він побачив, був заплаканий крокодил Кирило.

На плечах у агента дотлівала пересушена пелюшка. Гриць озирнувся і раптом збагнув, що на Говерлі чогось бракує. Водночас внутрішній голос підказував йому, що на горі з'явилося і щось зайве.

“Але що?” — подумки спитав Гриць внутрішнього голоса.

“Крокодил”, — так само подумки відповів йому приємний баритон.

“Але ніби чогось і не вистачає?..” знову поцікавився Гриць.

“Та жінки твоєї й дитини!” — визвірився на Гриця внутрішній голос і навіть пустив півня від хвилювання.

Але тут у діалог між Грицем і його внутрішнім голосом увірвався крокодил Кирило.

— Панове, зараз не сваритися треба, а діяти! — І крокодил почав бити хвостом по білому незайманому снігу.

— До речі, як ви тут опинилися? — здивовано спитав Гриць, який уже цілком опанував себе.

— Ви ж знаєте, що професор Байда запрограмував мене й kota Шніцеля, як надчутливих інтуїтивних локаторів. Шніцель, щоправда, зараз відпочиває на Гаваях. Дзвонив, хвалився, що киці там смагляві й дуже здібні до науки. А от я працював із професором Байдою. Ми саме ставили експеримент — намагалися дослідити емоційні хвилі домашнього таргана. Ми вже майже вступили з ним у контакт, коли мене ніби струмом вдарило.

— Невже тарган виявився таким емоційним? — ввічливо поцікавився внутрішній голос.

— Та ні, що ви! То пані Зореслава передала мені крізь відстань 1500 кілометрів могутній імпульс. Я тут-таки визначив напрямок, звідки надійшла емоційна хвиля, й кинувся сюди.

— Пішки? — вжахнувся Суперагент і мимоволі глянув на куці лапи Кирила.

І тут він побачив, що пазури на крокодилових лапах стерлися майже до луски, а на підшвах натерлися пухирі, як від тісних черевиків.

Крокодил скромно опустил очі додолу, але кілька великих сльозин крапнули з його очей на сніг. Сльози були такі пекучі, що тієї ж миті з-під снігу пробилосся два едельвейси.

І лише глянувши на ці прекрасні беззахисні квіти, Гриць Мамай побачив чітко, немов на екрані телевізора «Sony», геть усе. В його тренованому мозку, мов кадри з фільму жахів, промайнула страхітлива сцена викрадення Яромира.

розділ четвертий

де Гриць Мамай верхи на крокодилі долає бездонні провалля, співаючи пісню, що стала народною

— Вирушаймо негайно! Щ вигукнув Гриць Мамай. — Ви дозволите? — ввічливо спитав він крокодила.

Розумний плазун ствердно хитнув головою. Суперагент 000 накинув на плечі незмінну шкірянку, натягнув обтісли джинси фірми «Levi's», кросівки «Reebok» і зручно вмовстився на шпичастому хребті крокодила Кирила.

— Вйо! — голосно крикнув Суперагент і підострожив крокодила.

На щастя, сніг перестав падати, і серед білого безмежжя чітко вирізнялися частини Зореславиного вбрання, що їх вона скидала з себе, аби подати знак коханому.

Крокодил із Грицем почали стрімко спускатися з Говерли. Вітер свистів їм у вухах, і Суперагент, попри усю трагічність моменту, мимоволі заспівав пісню, яка вже давно стала народною:

Без стерна і без вітрил

З гір спускався крокодил.

Та нащо йому вітрила,

Коли в нього таке рило?

Шлях до криївки бандитів, котрі викрали Зореславу з немовлям, був тяжкий і небезпечний. Гриць з відважним Кирилом долав стрімкі гірські потоки, видирався на непрохідні скелі й перестрибував через бездонні провалля. Але друзі не спинялися ні на хвилину.

— Головне — чимшвидше дістатися до кубла викрадачів, поки вони не встигли заподіяти лиха, — раз у раз промовляв до Кирила Суперагент.

розділ п'ятий

у якому друзі проникають у лігвисько ворога й досягають усю глибину морального падіння злочинців

Уже надвечір Гриць із крокодилом опинилися біля височезного кам'яного муру, що оточував старий замок.

Присвічуючи собі ліхтариком, Мамай прочитав вивіску на стіні:

Виправний притулок для карних злочинців похилого віку ім. Рабіндраната Тагора

“То он воно що! — зблиснуло у мозкові Гриця й крокодила водночас. — Виходить, бабуся-ніндзя, загіпнотизована Суперагентом, повернулася на хибну злочинну стежку!”

Гриць поторсав клямку воріт. Сталеві засуви навіть не зрушили з місця.

— Доведеться перелазити через стіну, — мовив Гриць до крокодила.

Тепер вони помінялися місцями. Крокодил міцно вхопився пазурами Грицеві за плечі, й Суперагент почав обережно видиратися по кам'яних брилах, з яких було складено мур. Нелюдським зусиллям, напруживши всі м'язи, Гриць таки подолав неприступний мур. Ще мить — і друзі опинилися посеред широкого подвір'я перед будинком притулку.

У домі не світилося жодне вікно. Та надчутливий зір Суперагента вловив ледь помітний промінчик світла, що пробивався з підвалу старої кам'яниці. Гриць із крокодилом обережно підкралися до підвального вікна й припали до шпарини у віконниці.

Перед їхніми очима постала жахлива картина. Посеред величезної підземної зали у старовинному фотелі сиділа бабуся-ніндзя. Біля неї, виструнчившись, стояли двоє давніх знайомих Гриця. Гладкий, порослий рудою щетиною гевал, відомий у злочинному світі як Чмир-Байструченко, та його напарник — цибатий бандит із маленькою, мов у гадюки, лисою голівкою.

Бабуся-ніндзя й двоє бандитів огидно шкірилися й із садистичною насолодою дивилися на кохану дружину Суперагента Зореславу та їхнє немовля.

— Мерзотники! — прошепотів Суперагент.

Його кохана золотокоса красуня стояла, прип'ята до стіни за ліву ногу. На ній був лише купальний костюм — решту частин вбрання бойова подруга Гриця скинула з себе по дорозі, залишаючи йому знаки.

Прекрасна Зореслава тремтіла від холоду й жаху. Вона рвалася на ланцюгу, намагаючись дотягтись до немовляти. Та ба! Безжальне залізо не пускало її до сина. А безневинне немовлятко гірко плакало, борсаючись у лозовій колісці, й простягало рученята до рідної неньки.

розділ шостий

де вкушений Суперагент потрапляє в пастку, а бабуся-ніндзя святкує перемогу

— Ну, начувайтесь, катюги! — простогнав Суперагент і вже намірився вибити вікно могутнім ударом плеча. Та тут пекучий біль пронизав нижню частину тіла Гриця Мамаю. Він ледве притамував крик болю й різко повернув голову. Ззаду у його джинси, там, де був приліплений фірмовий знак, мертвою хваткою вп'явся огидний білий бультер'єр Льюсік. Тварюка так міцно вчепилася в тіло Суперагента, що годі було її відірвати.

— Кириле! Допоможіть!!! — просичав Суперагент до крокодила.

Той зреагував блискавично. Різким ударом хвоста крокодил збив знавіснілого бультер'єра, та, напевно, не розрахував сили. Від страшного поштовху Суперагент похитнувся й, вибивши тілом вікно, влетів до підземної зали під ноги бабусі-ніндзя та бандитів.

Стара зловмисниця скочила з фотеля на рівні ноги й вихопила з-за пазухи нунчаки, двоє її помічників зайняли бойову позицію, немов натреновані хорти.

А Зореслава, не витримавши нервової напруги, зойкнула й, мов підкошена, впала на земляну підлогу підземелля.

Бабуся-ніндзя захотіла тоненько й пронизливо. Тоді враз увірвала сміх і заговорила прокуреним басом:

— Ну от, пастка й заклацнулася! Мій розрахунок виявився вірним. Жінка й синочок стали гарною принадою для тебе.

Стара бандитка моргнула своїм помічникам, ті накинули на Гриця міцну капронову сітку, і за мить Суперагент вже безпорадно борсався під нею.

розділ сьомий

у якому бандити з цинічним реготом прирікають золотокошу красуню, Суперагента та їхнє немовля на страшну загибель, а самі поспішають до нових злочинів

Здавалося, що бабця от-от лусне зо сміху, дивлячись на марні спроби Гриця Мамаю звільнитися від сітки. Вона вдоволено потерла зморшкуваті долоньки:

— Нарешті я помщуся тобі. Ти що думав, мене й справді можна перевиховати?!

— Але ж ви присягалися, плакали рясними сльозами — і я повірив! — з болем озвався Гриць з-під сітки.

— Йолопе! Сила зла непереможна! Твого гіпнотичного впливу вистачило хіба що на три дні! А тоді я отямилася й вирішила помститися й тобі, й твоїй золотокосій ціпі, і твоєму пуцьверінку. Тепер ти просто безсила купа м'язів!

— Брешеш, стара пройдисвітко! — крикнув Гриць.

Але до нього підскочив лисий бандит і щосили загилив ногою туди, куди недавно вп'явся зубами бультер'єр Льюсік.

— Ми залишаємо тебе у колі родини, — уїдливо проказала стара бандитка. — Опалення тут немає. Думаю, що до ранку ви перетворитеся на велетенські бурульки. — Вікно зачиняти не треба, — кинула бабця Чмирю-Байструченку, — нехай дихають свіжим повітрям.

— А щоб вам не було сумно, Ми пришлемо до вас гостей, — загігикав і собі рудий Чмир-Байструченко, і Гриць зрозумів, що бандити вигадали якесь особливе паскудство.

Троє бандитів у супроводі бультер'єра Льюсіка, який шкірився і вдоволено метляв обрубком хвоста, вийшли з підземелля.

розділ восьмий

де Суперагент розриває пута, припадає до коханої життєдайним поцілунком і розкриває таємницю лозової коліски

Голосно хряснули важкі залізні двері, у замку заскреготав ключ, і ці звуки видалися Суперагентові зловісними, немов похоронна музика.

Та Гриць Мамай не був би Суперагентом 000, якби впав у розпач. До того ж, перебуваючи у стані нірвани, він увібрав у себе колосальну космічну енергію, що тепер пульсувала в усьому його тілі.

Суперагент сконцентрувався на лівому біцепсі, у який вп'ялася капронова сітка, й тенета почали лускатися. Так само Гриць звільнив і правого біцепса, а тоді й усі частини свого атлетичного тіла. Суперагент пружно скочив на ноги й кинувся до коханої дружини. Досить було припасти йому ніжним поцілунком до чола коханої, як Зореслава розплющила очі. Гриць лагідно підвів свою бойову подругу, легким рухом розірвав ланцюг, і вони разом підійшли до лозової коліски. Малий Яромир, побачивши батьків, умить заспокоївся й поринув у глибокий сон.

— Люба, ти, напевно, змерзла, мовив Гриць, проникливо дивлячись в очі коханий.

— Як ти здогадався, коханий?! — зворушено прошепотіла Зореслава, цокаючи зубами.

— Серце підказало мені це, — скромно відповів Гриць і накинув на плечі Зореслави свою шкірянку.

— Мерщій тікаймо з цього страхітливого підземелля — попросила Зореслава.

— Зажди, — зупинив її Суперагент, — я хочу дещо перевірити.

Він нахилився, помацав дно лозової коліски і вправним рухом витяг звідти мініатюрного радіопередавача.

— Так я і думав! Пам'ятаєш, цю коліску прислала нам у подарунок бабуся-ніндзя. Вона ще писала, що вже повністю перевиховалася й навіть співає у хорі ветеранів.

— І ми їй повірили!.. — з боєм промовила золотокоса красуня.

— А бандити могли підслуховувати всі наші розмови. І вибрали слушну нагоду — захопили тебе з Яромиром саме тоді, коли я перебував у нірвані. Тепер час завдати їм удару у відповідь!

Агент вхопив на руки сонне немовля й разом із Зореславою кинувся до вікна.

розділ дев'ятий

у якому з'являються павукощури, а Зореслава вже вкотре вражає коханого глибиною наукових знань

Та в цю мить безшумно відчинилися потайні дверцята в стіні, і до підземелля почали вповзати тисячі страшних покручів. То були потворні мутанти — напівпавуки, напівщури, кошлаті, із зубастими хижими пащеками. Вся підлога підземелля вкрилася потворами, що огидно ворушили павучими лапами й пронизливо, по-щурячому пищали.

— Грицю! — скрикнула Зореслава, міцно вхопивши коханого за руку. — Я маю сказати тобі щось дуже важливе!

— Кажу, кохана, тільки мерщій, — мовив Суперагент, ударом ноги відкинувши кілька десятків мутантів.

— Слухай! Ці павукощури належать до типу членистоногих. Їхнє тіло ділиться на головогруді і черевце. На головогрудях містяться чотири пари простих очей, ротові органи й ноги.

— Звідки ти знаєш?! — із захватом вигукнув Суперагент, і його серце сповнилося глибокої поваги до наукових знань коханої.

— І це ще не все! — вела далі золотокоса красуня. Вона ніби забула про Небезпеку. Всю її поглинула пристрасть науковця-дослідника. — Перша пара ротових органів — верхні щелепи. Вони мають гострі, загнуті донизу кігтики. Біля кінців кігтиків відкриваються назовні вивідні протоки отруйних залоз. Щелепами павукощур захоплює здобич, убиває її, а також захищається. Біля основи щелеп розміщена друга пара ротових органів — ногощупальця, подібні до ходильних ніг, але короткі. Ногощупальцями павук обмацує і перевертає жертву під час їди...

Та Зореславі не вдалося закінчити свою захоплюючу лекцію. Несподівано вона відчула, що хтось обмацує її волохатими ногощупальцями і перевертає, готуючись з'їсти.

розділ десятий

де Гриць Мамай дослухається до внутрішнього голосу, але вперше не йме йому віри...

Можливо, саме так і скінчилося б життя дочки геніального вченого Байди, бойової подруги Суперагента 000, коли б у цю мить до підземелля не увірвався крокодил Кирило. Він влетів крізь вибите вікно, немов зелений вихор, і почав могутніми ударами хвоста розганяти крокожерливих павукощурів.

Та навіть крокодил не міг упоратися із цією навалою членистоногих.

Суперагент щосили відбивався від потвор ногами. Адаже на руках у нього було немовля — син Яромир. А підступні павукощури почали вилазити на стелю й звідти з огидним щурячим вищанням стрибати на голови Суперагента й Зореслави.

“Невже ми так безславно загинемо?” — подумки спитав Гриць.

“Ні!” — відповів йому внутрішній голос. Та вперше Суперагент не повірив йому.

Несподівано страшні мутанти, ніби за командою, почали обвивати свої жертви липкою павутиною. Зореслава, вбрана лише в купальник, страждала найбільше. Та безстрашна подруга Суперагента 000 тільки шепотіла:

— На задньому кінці черевця павукощурів є три пари, павутинних бородавок, у які відкриваються павутинні залози. Із залоз виділяється напіврідка речовина, яка твердне на повітрі, утворюючи павутинні нитки. Павукощурі за допомогою гребінчастих кігтиків задніх ніг з'єднують їх в одну загальну нитку.

— Побережи сили, кохана, — озвався Гриць.

Та Зореслава не могла спинитися, вона, може й востаннє, мала поділитися зі своїм коханим цінною інформацією:

— Павукощур, обплутавши здобич сіткою, встромляє в неї кігтики верхніх щелеп і впорскує всередину тіла отруту. Рідина, яку виділяють отруйні залози, не лише вбиває здобич, а й діє на неї як травний сік. Приблизно через годину павукощур повертається й висмоктує з жертви вже частково перетравлений рідкий вміст...

Промовивши це, золотокоса красуня зомліла, але не впала — міцні тенета тримали її на ногах.

розділ одинадцятий

у якому Суперагент 000 напружує могутні сили свого організму так, що він (організм) починає світитися

А в цей час рідний тато золотокосої красуні Зореслави професор Байда увесь поринув у творчу працю. Він захопився налагодженням емоційних контактів із надзвичайно талановитим тарганом Едіком. Професор навіть не помітив зникнення свого асистента й друга крокодила Кирила. На допомогу геніального вченого годі було й сподіватися. Марно Зореслава, Суперагент та крокодил посилали йому телепатичні імпульси. Професор не відгукувався.

І тоді у голові Кирила сяйнула щаслива думка.

— Друзі! — вигукнув крокодил здушеним голосом. — У нас залишається остання надія — Шніцель!

Суперагент, який тепер був схожий на велетенський кокон шовкопряда, з останніх сил утримував на витягнутих руках сина Яромира. Немовля все ще солодко спало.

— Зосередьтесь! — крикнув Гриць до Зореслави — ви й крокодила. — Ми маємо послати імпульси аж на Гаваї!

— Я готова! — вигукнула Зореслава, борсаючись у страшних тенетах.

— А я ладен віддати життя, аби лише врятувати це безневинне дитя, — проказав крокодил, і слюзи струмочком побігли з його очей.

Друзі напружили усі сили. Тіло Гриця Мамає запульсувало й почало світитися. З очей заструменіли сліпучі промені. Здавалося, Суперагент не витримає надлюдської напруги. Та він знав, що тепер саме від нього залежить їхній порятунок.

розділ дванадцятий

де кіт Шніцель розмовляє мовою есперанто і вилітає на допомогу друзям зі швидкістю міжконтинентальної ракети

Тієї ж миті на Гаваїх кіт Шніцель, який саме розповідав місцевим кицям про останні відкриття професора Байди, раптом затремтів, мов у лихоманці. Шерсть на ньому настовбурчилася, хвіст здійнявся догори — кіт сприйняв сигнал, що його послали друзі з далекого підземелля.

Саме через те, що професор Байда створив Шніцеля як Швидкісного Нового Інтуїтивного Цільового Еволюційного Локатора, йому знадобилося лише три секунди, щоб побачити страшне підземелля, павукощурів і тенета, якими потвори обплутали свої жертви. Ще три секунди знадобилося котіві, аби прийняти рішення.

— Джіс ля ревідо!^[1] — гукнув Шніцель до киць, які зібралися навколо нього.

— Джіс ля ревідо! — хором відгукнулися киці. Адже за той час, що Шніцель відпочивав на острові, він навчав місцевих тварин міжнародної мови есперанто.

І не встигли вражені киці й нявкнути, як їхній вчитель високо підскочив, здійнявся в повітря й, розчепіривши лапи й витягнувши хвоста, мов стерно, — ПОЛЕТІВ!!!

Так! Геніальний професор Байда наділив kota Шніцеля й умінням літати.

Кіт летів над землею зі швидкістю міжконтинентальної ракети. На щастя, летів він дуже низько, над самісінькою землею, і лише тому його не змогли запеленгувати військові радари. Керований надчутливою інтуїцією, кіт летів найкоротшим шляхом прямісінько до підземелля, де от-от мали загинути його друзі.

Кіт пропустив крізь свій феноменальний мозок 2 048 варіантів, блискавично обрав єдино правильне рішення і почав знижуватися над будинком з написом «Аптека»...

розділ тринадцятий

у якому прекрасна Зореслава навіки прощається з коханим, крокодил плаче, а безневинне немовля і далі спить глибоким сном

А в цей час у страшному підземеллі драма почала плавно переростати у трагедію. Павукощури, щільно обмотавши бранців липкою павутиною, вишкірили страшні пацючі зуби й замірилися впорснути смертельну отруту в тіла Суперагента, Зореслави, крокодила і, що найжахливіше, — у ніжне, беззахисне тільки Яромира, котрий і далі спав безтурботним сном.

— Це кінець! — безнадійно прошепотів крокодил Кирило, і сльози з його очей потекли, немов гірські потоки.

— Прощавай, коханий! — зойкнула Зореслава, намагаючись простягнути руки до Суперагента. Та ба! Міцні тенета не дали їй поворухнути навіть пальцем. Гриць Мамай підбадьорливо усміхнувся коханій, але подумки проказав сам до себе:

— Ну, от і все! Цього разу мій внутрішній голос таки помилився. Вперше... І, мабуть, востаннє...

І саме в цю мить зневіри й розпуки до підземелля увірвався кіт Шніцель. Очі kota палали зеленим вогнем, шерсть настовбурчилася, як їжаків голки. По підвалу розлився гострий запах валеріанки.

— Шніцелю! Як ви вчасно! — зойкнула Зореслава.

Та кіт мовчав і лише дрібно тремтів, мов у лихоманці.

розділ чотирнадцятий

де друзі осягають усю велич котячого подвигу, а кіт-камікадзе рятує їх від неминучої загибелі

І тут Суперагент 000 осягнув усю велич котячого подвигу:

— Панове! Кіт пожертвував собою заради нас! Він вчинив, як камікадзе! Шніцель намастив себе валеріанкою, щоб привабити сюди котів-волоцюг, які заради цього трунку готові на все. Але він утратив свій інтелект...

Та подвиг kota не пропав намарне! Крізь відчинене вікно почали пролазити збуджені коти. З голосним нявчанням вони, мов навіжені, припали до Шніцеля й заходилися пожадливо облизувати шерсть kota-героя. Шніцель мовчав, зціпивши зуби, аж поки решта котів, сп'янілих від валеріанки, знавісніло накинлася на павукощурів.

Тверді панцери членистоногих мутантів лускалися під котячими пазурами, міцні тенета тріскалися й розліталися навсібіч.

За якусь хвилю підлога підземелля була встелена трупами павукощурів, а решта мутантів почала тікати крізь потаємні дверцята в стіні.

— Ми врятовані! — вигукнув крокодил Кирило. Він випручався з павучих тенет і підбіг до Шніцеля. Кіт лежав на підлозі, мов купа брудного мокрого ганчір'я. Він судомно хапав ротом повітря, а очі його були безтямні й порожні.

розділ п'ятнадцятий

в якому відбувається дивовижне перетікання котового інтелекту до немовляти, в результаті чого коханий син Суперагента 000 та золотоконої красуні сідає в позу лотоса

— Друже! — простогнав Кирило й пригорнув Шніцеля до зелених грудей. — Промов хоч слово!

Та кіт мовчав.

— Спробуйте заговорити з ним мовою есперанто! — схлипнула Зореслава, яка теж щойно звільнилася від павутини й припала до нещасної тварини.

— Чу ві аудас мін?^[2] — спитав кота Гриць Мамай чистісінькою есперантською мовою й нахилився над чотирилапим героєм, не випускаючи з рук Яромира.

І лише тоді в котових очах зблиснув промінь свідомості. З останніх сил він поманив агента лапою, і той нахилився над Шніцелем ще нижче.

— Віа фільо!^[3] — пронявчав кіт і торкнувся чола немовляти, яке все ще спало безтурботним сном.

У підземеллі запала тиша, і враз усі присутні побачили, як з котової лапи заструменіли сліпучо-жовті промені. Здається, це останнє зусилля забрало в кота рештки сил. Він жалісно нявкнув і безсило повис на лапах у крокодила. Та тієї ж миті Яромир розплющив очі, вистрибнув з рук Суперагента й сів на кам'яній підлозі у позу лотоса!

— Синку! — кинулася до Яромира Зореслава.

— Зажди, кохана! — зупинив її Суперагент. — Здається, я збагнув! Кіт передав нашому Яромирові, увесь свій могутній інтелект. Тепер пам'ять нашого сина дорівнює 800 терабайтам, а мозок його може здійснювати 10 мільйонів операцій на секунду.

розділ шістнадцятий

де Яромир виявляє могутні розумові та фізичні здібності, успадковані від Шніцеля, й очолює операцію по знешкодженню лиходіїв

Посидівши кілька хвилин у позі лотоса, немовля враз стріпнулося і зіп'ялося на рівні ноги. Пильно глянувши на батьків та крокодила, Яромир заговорив тоненьким дзвінким голоском:

— Усі йдіть за мною! Бандити нагорі. Вони не чекають нападу. Бабуся-ніндзя впевнена, що нас давно зжерли павукощури.

І маля в рожевих повзунках та білій сорочечці впевнено рушило до отвору в стіні, що крізь нього втекли страшні мутанти. Вражені Суперагент, Зореслава та крокодил слухняно пішли за геніальною дитиною. Сп'янілі коти позасинали, притулившись до Шніцеля, шерсть якого все ще пахла валеріановими краплями.

— Спи спокійно, друже! — прошепотів Кирило, вилазячи крізь потаємні дверцята в стіні. — Я помщуся за тебе. Твій подвиг не пропаде намарне! — І шляхетний плазун побіг доганяти своїх товаришів.

розділ сімнадцятий

у якому читач стає свідком блюзнірської наруги над полоненими ветеранами-хористами і з невимовною огидою змушений слухати сороміцьку пісню у виконанні бабусі-ніндзя

А в цей час у концертній залі притулку для колишніх карних злочинців імені Рабіндраната Тагора коїлося страшне блюзнірство. У першому ряду, в м'яких фотелях сиділи бабуся-ніндзя, Чмир-Байструченко та лисий безіменний садист. У руках вони тримали довгі нагайки й аж заходилися від реготу, дивлячись на сцену. А на сцені, освітленій потужними прожекторами, стояли працівники й вихованці притулку для колишніх карних злочинців. Усі вони були закуті в тяжкі ланцюги, немов бранці на турецьких галерах. З очей багатьох в'язнів котилися сльози. А директор притулку, сивочолий добродій в окулярах, простягав руки до бабусі-ніндзя й благав:

— Шановна пані бандитко! Схаменіться! Ви ж співали у хорі ветеранів, вишивали хрестиком та гладдю і займалися в гуртку лозоплетіння. Ми повірили у ваше переродження й повісили ваш портрет на дошці пошани! Відпустіть нас, а ми допоможемо вам знову повернутися до чесного життя!

Та бабуся-ніндзя зайшлася цинічним реготом:

— Нема дурних! Тепер ви мене й калачем не заманите до своїх гуртків! І ніхто вам не допоможе. Суперагента давно вже зжерли мої павукощури, а без нього я зі своїми хлопчиками захоплю професора Байду голими руками! Професор працюватиме на мене! Я заволодію секретним апаратом, що за допомогою біопроменів впливає на центри агресивності. Я перетворю вас на слухняних роботів! Ви коритиметесь кожній моїй команді!

— Шефе, мизтобою! — озвався Чмир-Байструченко і хльоснув сивочолого директора притулку нагайкою.

— А я навчу їх співати пісень справжніх — сороміцьких бандитських! — докинув і собі лисий садист.

Білий бультер ер Льосік вишкірив гострі зуби і загарчав, готовий кинутись на безпорадних бранців.

Відчувши таку підтримку, бабуся-ніндзя геть оскаженіла.

— Ану, співайте! — гукнула вона, вискочила на сцену і, жонглюючи нунчаками й непристойно вихиляючись, завела прокуреним басом:
Є у мене пістолет,

І нунчаки, і багнет.
Дуже влучно я стріляю —
Прямо в яблучко вціляю.
Кривцю я пускати вмію
І про владу змалку мрію.
Задрижить усенький світ,
Як почує мій привіт.
Дуже я крута бабуся
І нікого не боюся.
Всіх дорослих і діток
Я зітру на порошок.
Ну, а хто із вас повстане —
Всім ураз гаплик настане.
Тож, плюгавці, не баріться
І мені скоріш скоріться.
Хто ж служитиме вірненько,
Матиме долярів жменьку.

— Чого мовчите, дистрофіки перевиховані, підспівуйте! — гаркнув лисий садюга й шмагонув нещасних бранців нагаєм.

Та вихованці й працівники притулку затято мовчали, тільки дехто тихо скреготав зубами від безсилої люті.

розділ вісімнадцятий

де до концертної зали притулку ім. Рабіндраната Тагора влітає Яромир у рожевих повзунках і добро перемагає зло

Льосік, вишкіривши гострі ікла, вже замірився гризнути директора притулку, та зненацька до зали залетів Яромир у рожевих повзунках. Дитя, сприйнявши могутній інтелект Шніцеля, успадкувало від нього і вміння літати.

Бандити завмерли з роззявленими ротами, а малюк, підлетівши до зловмисників, точними рухами почав ударяти по життєвих точках лиходіїв. І тієї ж миті розбійники закам'яніли у найдивніших позах: бабуся-ніндзя з піднятими догори нунчаками, лисий садюга з нагаєм, Чмир-Байстриченко з улесливою посмішкою на червоній пиці, а бультер'єр Льосік з вишкіреними зубами.

Суперагент 000, Зореслава та крокодил Кирило кинулися до знесилених бранців. Вони відмикали залізні ланцюги й радісно обіймали вихованців та працівників притулку.

Директор притулку низько вклонився своїм визволителям:

— Друзі! Ви врятували нас не лише від тортур. Найстрашнішим для нас було би співати сороміцьких бандитських пісень цієї пройдисвітки. Такої наруги ми б не пережили!

— А що ж тепер з ними робити? — замислено спитав Суперагент 000.

— Тату! — озвався Яромир. — Цих лиходіїв перевиховати не можна, їх треба поставити замість скульптур перед входом до притулку імені Рабіндраната Тагора! Щоб усі колишні злочинці бачили, що добро завжди перемагає зло!

— Авжеж, синку! — схвально озвалася Зореслава. Вона з материнською любов'ю дивилася на свого сина-вундеркінда й пишалася ним.

Розумний плазун Кирило радісно забив хвостом і вишкірив сліпучо-білі зуби.

розділ дев'ятнадцятий

у якому ми знову чуємо до болю знайомий голос професора Петра Байди і вже вкотре захоплюємося мудрістю й проникливістю геніального вченого

— Мудро вирішив, онучку! — раптом пролунав чийсь до болю знайомий голос.

Немовля підстрибнуло й радісно полинуло до професора Байди.

Так! Це був саме він, геніальний вчений і винахідник чудодійних біопроменів. У руках він тримав сірникову коробочку з тарганом Едіком.

— Тату, як ти дізнався, де ми? — спитала Зореслава. — Адже Шніцель... — У неї зірвався голос, і золотокоса красуня гірко заплакала, згадавши про героїчний подвиг kota.

— Не плач, доню, я знаю про все! Шніцель житиме. Але тепер він буде звичайним котом. Його інтелект загинув назавжди. Хоча ні! Наш Яромир успадкував котову мудрість та інтуїцію.

розділ двадцятий

де професор Байда знайомить вражених друзів та рідних із феноменальним тарганом Едіком і вони, загартовані у спільній боротьбі, усі гуртом вирушають до нових відкриттів та звершень

Ніби на підтвердження слів професора Байди, до зали забіг Шніцель. Він підійшов до Яромира, почав тертися йому об ноги й лагідно муркотіти. Малюк нахилився й почухав kota за вухом.

— Не журіться! — мовив професор. — Тепер у мене є новий учень. — І вчений показав на таргана Едіка, який саме виліз із сірникової коробки.

— Тарган?! — вражено скрикнула Зореслава й з неприхованою огидою глянула на Едіка.

— Так, доню! І не гидуй цією скромною комахою. Саме він, Едік, сприйняв ваш телепатичний сигнал і передав його мені! І я негайно вилетів до вас на допомогу. У цієї комахи — велике майбутнє!

— Дідусю! Я хочу працювати разом з вами! — пригорнувся Яромир до великого вченого.

Професор Байда підхопив геніальне немовля на руки, до них долучилися Суперагент 000, Зореслава, крокодил Кирило й кіт Шніцель. Друзі й рідні, загартовані у спільній боротьбі, покидали притулок імені Рабіндраната Тагора. Попереду на них чекали нові пригоди, відкриття й перемоги. Над горами вставало золоте сліпуче сонце.

Таємниця підводного міста історія третя — фантастична розділ перший

у якому Суперагент 000 врешті усвідомлює, яке воно — просте людське щастя

Суперагент 000 Гриць Мамай сидів у позі лотоса на палубі сліпучо-білого вітрильника. Його могутній організм всотував ніжні сонячні промені, а свідомість та підсвідомість зливалися з морським та небесним безмежжям.

Гриць ледь розплющив очі і з-під примружених повік глянув на свого сина-вундеркінда Яромира. Малюк захоплено навчав таргана Едіка роботи на комп'ютері. Розумна комаха залюбки бігала по клавішах, опановуючи секрети програмістської майстерності.

Власне, Едіка тепер важко було назвати тарганом. Мужньо перенісши кілька пластичних операцій, зараз він скоріше скидався на метелика. На його спині виблискували ніжно-блакитні крильця, а голову прикрашали спеціальні окуляри, розроблені професором Байдою. За допомогою цих окулярів Едік міг бачити у темряві, вловлювати ультрафіолетове та інфрачервоне випромінювання, а також спостерігати за приватним життям мікроорганізмів.

Під смугастим біло-червоним тентом поралася кохана жінка Суперагента Зореслава. Вона готувала родині поживний сніданок у мікрохвильовій печі. Професор Байда однією рукою писав мемуари, а другою чухав за вухом kota Шніцеля. Шляхетна тварина голосно муркотіла, вносячи у ранкову ідилію ще більше затишку й спокою.

“Ось воно, просте людське щастя”, — подумав Гриць Мамай, і серце його заповонила хвиля світлої радості. Аби не порушити навколишньої гармонії, він подумки заспівав арію Петра з опери «Наталка Полтавка», а внутрішній голос почав підспівувати йому приємним баритоном.

розділ другий

де чорношкіра красуня намагається поцілити Суперагентові 000 у самісіньке серце, та ба...

Несподівано бездоганний слух Суперагента вловив прикрий дисонанс, що увірвався у гармонію ранкових звуків і барв.

— Небезпека! — голосно скрикнув внутрішній голос.

Але Гриць вже й без цього попередження був напоготові. Блискавичним рухом він підніс правицю й ухопив сталеву стрілу, що ось-ось мала уп'ястися у його тріпотливе серце.

Суперагент вправно розмотався з пози лотоса і пружно скочив на ноги. Він зірко оглянув виднокіл— Середземне море було спокійне, морська гладінь ледь колихалася, а на обрії він помітив лише моторного човна й стрункостанну чорношкіру дівчину, що стрімко линула по морю на водних лижах. Гриць напружив зір і помітив лук, перекинута через плече чорношкірої красуні.

— Чому красуні? — здивовано запитав Суперагента внутрішній голос.

— Бридкі дівчата на водних лижах не їздять! — категорично відрубав йому Суперагент і, заінтригований, хутко одяг маску, взувся в еластичні червоні ласти й, не помічений ніким із рідних та близьких, котрі мирно поралися коло господарсько-комп'ютерових справ, пірнув у прозору морську глибину.

“Не варто порушувати їхній спокій”, — подумав Суперагент.

“Гм...” — відповів йому внутрішній голос, і Гриць вловив у цій лаконічній, виразній відповіді вагання.

розділ третій

у якому Гриць Мамай відчуває гостре кисневе голодування, а тарган Едік стає мимовільним призвідником прикροї пригоди

Суперагент стрімко плив за моторним човном. Гриця неможливо було помітити, лише дихальна трубка стрімла з води. Він володів умінням у потрібну мить концентрувати потужну енергію, тож тепер розвинув швидкість 446 кілометрів на годину і ось-ось мав наздогнати чорняву красуню й розгадати таємницю сталевної стріли, що мало не обірвала його літній відпочинок, а може, й саме життя.

Та в цю хвилину сталося непоправне. Суперагент відчув, що задихається. Він судомно втягував повітря, та крізь дихальну трубку не просочувалося й ковтка кисню. Гриць зрозумів, що коли не діятиме рішуче й швидко, то захлинеться морською водою й каменем піде на всіяне перловими мушлями й гіллястими коралами дно. І лише гігантські черепахи, драглисті медузи та миготливі риби стануть свідками його передчасної загибелі...

— Спливай на поверхню та скинь оцю погань! — гаркнув внутрішній голос, і Суперагент не став з ним сперечатися. Не було часу. Він рвучко скинув маску з трубкою і пожбурих її геть.

Немов наполохана риба, Гриць вистрибнув з морських обіймів і почав дихати на повні груди. А коли повністю прийшов до тями, то побачив, що спричинилося до цієї прикροї пригоди.

На трубці, тріпочучи блискучими блакитними крильцями, сидів Едік. Розумна комаха чотирма кінцівками заклопотано обтрушувала з себе краплини води, а іншими протирала скельця надпотужних окулярів.

розділ четвертий

де допитливий читач занурюється у морські глибини й доторкається до таємниці підземної лабораторії

Поки Суперагент відновлював серцевий ритм та дихання, а кмітливий тарган Едік чистив свої блакитні крильця, чорношкіра дівчина зникла. Гриць розгублено озирав виднокіл, але море було пустельне й безкрає.

— Невже вона потонула? — вражено вигукнув Гриць Мамай, і мимовільний жаль огорнув його чутливе серце.

— Такі не тонуть! — категорично відрубав внутрішній голос. — І не забувай — вона ледь не влучила гострою металевим стрілою тобі у самісіньке серце!

— Друзі! — тоненьким голосом озвався Едік. — Завдяки окулярам професора Байди я не лише бачу під водою на глибину тисячу метрів, а й можу проникнути поглядом крізь найтовстіші стіни.

З цими словами Едік вправно начепив окуляри, склав крильця і пірнув під воду.

За мить розумна комаха вигулькнула з морської глибини й схвильовано звернулася до Гриця та його внутрішнього голосу:

— Ви не повірите, але там, під водою, — ціле місто. Я встиг побачити, як чорношкіра напасниця разом з човном, що перетворився на підводний, та, звичайно, з лижами, проникла всередину підводної лабораторії.

— Певно, тут, під товщею води, криється якась страхітлива таємниця, — замислено мовив Гриць.

— Авжеж! Шляхетні люди під водою не живуть, — згодився внутрішній голос.

— Ховають кінці у воду, — потираючи лапки, захихотів Едік, і Суперагент з подивом зауважив, що тарган, крім феноменальних здібностей, має ще й тонке почуття гумору.

розділ п'ятий

з якого ми дізнаємося, що проста прищепка може стати у пригоді й спричинитися до небачених спортивних результатів

— Як же нам проникнути у цю секретну лабораторію? Мабуть, її оберігають немов зіницю ока.

Це вперше Суперагент звернувся за порадою до скромного таргана Едіка, і той, окрилений такою довірою, затріпотів блакитними крильцями й відказав:

— Мені пощастило зауважити таємний код, який чорношкіра дівчина набрала на охоронному пульті. Варто тільки точно відтворити просту комбінацію з вісімдесяти двох цифр, а також простукати кісточками пальців лівої руки першу частину симфонії «Пісні кохання» композитора Лесі Дичко на слова поета Юрія Сердюка «Ти починаєшся з очей» — і тяжкі броньовані двері відчиняться.

— Ну то мерщій пірнаймо! — рішуче вигукнув внутрішній голос, і Едік, вловивши цей наказ надчутливими телепатичними сенсорними пристроями, замаскованими під звичайні тарганячі вуса, ствердно хитнув головою.

Суперагент, набравши повні груди повітря, сміливо поринув у безвість, ще не знаючи, що попереду на нього чекають карколомні пригоди й шалені небезпеки. Цього разу навіть внутрішній голос не передбачив того, яка загроза нависла над його другом і господарем, і тому Суперагентові не спало на думку перед зануренням у морську глибину попрощатися зі своєю коханою жінкою Зореславою, сином-вундеркіндом Яромиром і славетним ученим професором Байдою, який доводився йому тестем. Отож родина Суперагента продовжувала мирно насолоджуватися життям на палубі яхти, не помітивши зникнення свого чоловіка, батька й зятя.

На щастя, у цій частині Середземного моря глибина була зовсім незначна — 352,5 м. Отож, використовуючи досвід морського дослідника Жака Іва Кусто, Суперагент затулив носа звичайною прищепкою для білизни, яка на всяк випадок завжди висіла на його плавках, і, в такий спосіб перепинивши доступ води до носа, вже за якусь хвилину опустився на морське дно біля підводної лабораторії.

розділ шостий

у якому ціною надлюдських зусиль Суперагент 000 відтворює секретний код і проникає у бандитське лігвище

Набрати таємний шифр, що повідомив йому Едік, було справою кількох секунд. А от із відтворенням неповторних звуків симфонії було дещо важче.

Та Гриць примружив очі, занурився у спогади і перенісся думками до концертного залу «Україна», де він вперше почув цей чарівний музичний твір.

“Ти починаєшся з очей”, — по думки проспівав Гриць Мамай, і мелодія широкою рікою потекла у його душу, а ліва рука вправно вистукала її на потаємному пульті. Мить — і тяжкі свинцеві двері почали повільно відчинятися. Гриць з Едіком прослизнули у довге похмуре приміщення, ледь освітлене червоними лампочками. Звідси в усі боки розбігалися довгі покручені коридори, позначені різнокольоровими стрілками і таємними ієрогліфами.

Будь-хто на місці Суперагента розгубився б. Та не такий був Гриць Мамай. Якось на дозвіллі знічев'я він оволодів кількома тисячами давньоєгипетських ієрогліфів, тож тепер без жодних труднощів прочитав на одному з дороговказів:

Таємний шлях до суперсекретної медичної лабораторії з вивчення біоритмів серця та їх практичного використання при усуненні президентів, конкурентів та агентів.

Зненацька до Грицьового слуху долинули якісь дивні загадкові звуки — чи то плямкання, чи виляски.

“Невже якась підступна морська тварюка крадькома прослизнула за нами до підводної криївки і тепер пожадливо плямає, заміряючись пообідати мною?” — запитав себе Суперагент 000.

— Схаменися! Поглянь краще на свої ноги! Та скинь мерщій ласти. І ходити зручніше буде, і не ляскатимуть так по підлозі! — Відчувалося, що внутрішній голос геть зневірився у Грицьові.

Присоромлений Суперагент опустив очі й справді зауважив, що його ліва нога, взута у червоний блискучий ласт, мимохіть виляскує азбукою Морзе якесь послання. Він прислухався й розшифрував дивне застереження, передане йому власного лівою кінцівкою: “Обережніше! Ти геть втратив пильність! Збери свою волю в кулак, бо буде непереливки”.

розділ сьомий

де точиться запекла суперечка між Грицем Мамаєм та його внутрішнім голосом, а кмітливий тарган Едік іде на подвиг

Відважне серце Суперагента 000 лунко закалатало у могутніх грудях. Та, ясна річ, те калатання було викликane зовсім не переляком чи бодай хвилюванням. Просто Гриць Мамай відчув, що ось-ось доторкнеться до страхітливої таємниці, ретельно прихованої на глибині 352,5 метра під рівнем моря. Він уже був ладен стрімголов кинутися вперед, назустріч невідомості, повитий мороком загадковості, та враз його спинив твердий і, як завжди, розважливий баритон:

— Схаменися! А що, як це пастка на ось таких, як ти, відчайдухів?

— Та годі тобі! — подумки засперечався Суперагент. — Твоя обережність часом межує з лякливою! Я ж бо розшифрував напис. Невже ти гадаєш, що підступність цих підводних лиходіїв сягає так глибоко, і вони заманюють до себе у криївку за допомогою давньоєгипетських ієрогліфів?!

— Овва! — не згодився внутрішній голос. — Згадай-но бабусю-ніндзя. Її підступність взагалі не мала меж.

Та тут до внутрішнього діалогу долучився Едік, перейшовши на телепатичний контакт:

— Друзі, але ж бабуся-ніндзя ось уже півроку стоїть разом зі своїм свинячим бультер'єром Льюсіком та двома мерзеними посіпаками перед входом до притулку для колишніх карних злочинців імені Рабіндраната Тагора. І стоять вони у вигляді мальовничої скульптурної композиції, перетворені на пам'ятники самим собі, та водночас є промовистим застереженням для інших лиходіїв.

— Авжеж! — підтвердив Суперагент і схвально глянув на Едіка, оцінивши красномовність та непідробний пафос скромної комахи.

— А все ж обережність ніколи не завадить, — не згодився внутрішній голос.

І Гриць Мамай, котрий ставився до нього з глибокою повагою, що мала під собою вагоме підґрунтя, змушений був відступитися.

— Гаразд, але що ти пропонуєш?

Та не встиг внутрішній голос висловити свою думку, як Едік заговорив схвильовано, але так само переконливо й логічно:

— Дозвольте мені побігти вперед на розвідку. По-перше, я бачу крізь стіни, а по-друге, я певен, що знайду тут своїх, гм так би мовити, родичів і зберу в них цінну інформацію.

— Ти про що? — здивувався Суперагент.

— Я маю на увазі... тарганів.

— Отут, під 352,5-метровою товщею води, — таргани?! — і собі здивувався внутрішній голос.

— Таргани є скрізь! — впевнено проказав Едік, і в його голосі забриніла мимовільна гордість.

Гриць несподівано відчув, що удосконалений завдяки неперевершеній майстерності професора Байди тарган, хоча й володів тепер непересічним інтелектом, був подібний до метелика й пишався блакитними крильцями та надпотужними окулярами, все ж у глибині душі не відцурався свого роду-племені. Хоча водночас не міг не відчувати й сорому за ті клопоти, що їх таргани завдавали людям.

— Гм, — глибокодумно сказав внутрішній голос, і Гриць відчув, що той з властивою йому проникливістю зрозумів непростий душевний стан скромної комахи.

А Едік пильно дивився в очі Суперагента, ніби від його рішення залежало усе майбутнє інтелектуального мутанта.

— Ну що ж, — уже вголос промовив Гриць і усміхнувся, — вперед, чекаю на тебе туї за десять хвилин. Якщо ти не повернешся, я сам проникну в це лігвище й силоміць видеру в лиходіїв їхню таємницю.

розділ восьмий

у якому Суперагент 000 тренує різні групи м'язів, а його палке кохання до золотокої красуні зазнає страхітливого удару

Ось уже півгодини Суперагент стояв, сховавшись у потаємній ніші підземного коридору, і марно чекав на Едіка. Аби не гаяти часу, він по черзі напружував різні групи м'язів, тренуючи свій могутній організм і водночас зігріваючи його — адже стояти у самих плавках, притулившись до бетонної стіни, було досить холодно. Та не це зараз хвилювало Гриця Мамаю. Мужній тарган Едік мав повернутися з розвідки вже двадцять хвилин тому. Що могло статися з кмітливою комахою?

Гриць ще раз пограв потужними біцепсами, набрав повні груди повітря й обережно рушив у гліб покрученого тунелю.

“Здається, ще ніколи я не був так погано підготовлений до операції”, — подумав Гриць.

— Авжеж! Зі зброї у тебе хіба що прищепка, але навряд чи вона стане тобі у пригоді, — уїдливо зауважив внутрішній голос.

Та Гриць не образився на нього, адже Суперагент вчинив досить необачно, сторчголов кинувшись услід чорношкірій напасниці

Ведучи внутрішній діалог, Гриць продовжував обережно скрадатися тунелем. Час від часу він заглядав крізь скляні двері, що виходили у тунель, та в підводних кімнатах не було жодних ознак життя.

Нарешті Суперагент помітив, як з-під одних дверей пробивається світло. Він припав до шибки й враз заляк, мов громом уражений. На стіні просторої кімнати, щерть сповненої

найсучаснішою комп'ютерною технікою, висів великий портрет у старовинній рамі, оздоблений коштовним камінням та вишуканим різьбленням.

Та не антикварна рама привернула увагу Суперагента й змусила його застигнути з широко розкритими очима та роззявленим ротом. На портреті на повен зріст у сяйві сліпучої вроди була зображена... кохана жінка і бойова подруга Суперагента 000 Зореслава.

розділ дев'ятий

де квітка кохання Суперагента перетворюється на попіл і він брутально ображає самовідданого таргана Едіка

Зненацька Суперагент 000 відчув запах паленого. Він прийнявся. Запах був до болю знайомий. І в цю мить з його могутніх грудей бурхнуло полум'я, і під ноги Гриця Мамай впала жменька чорного попелу.

— Що це? — вражено скрикнув Суперагент.

— Це все, що лишилося від ніжної квітки твого кохання. Вона обвуглилася й геть зотліла від невимовного болю й розпуки! — відказав внутрішній голос.

І вперше за довгі роки знайомства з власним внутрішнім голосом Гриць Мамай почув, що той тремтить і затинається.

— Невже моя кохана дружина й бойова подруга Зореслава могла мене зрадити?! Чи вона лише прикидалася доброю й лагідною, а її врода була машкарою?

— А як же ваш синок-вундеркінд Яромир? Невже її маскування зайшло так далеко, що вона втягла до своїх брудних оборудок безневинну дитину? — вжахнувся й собі внутрішній голос.

Можливо, що цей німий діалог із самим собою тривав би безкінечно довго, коли б Суперагентові не засвербіло в носі. Він вийшов з глибокого трансу й зауважив, що тарган Едік лопотить своїми блакитними крильцями перед самісіньким його носом і намагається щось сказати.

— Чого тобі треба, жертво генетики? — брутально гаркнув Суперагент 000 і з огидою відмахнувся від шляхетної комахи.

Едік, який щойно повернувся з небезпечної розвідувальної експедиції, впав на підлогу й ображено заходився чистити крильця.

Він намагався приховати гіркі сльози, викликані незаслуженою образою.

розділ десятий

у якому Едік закликає Суперагента до боротьби за власне щастя й розповідає про убивць у білих халатах

Завжди суворий, але справедливий внутрішній голос з докором звернувся до Суперагента:

— Схаменися! За що чесну комаху ображаєш?

І Гриць Мамай, усвідомивши усю глибину свого морального падіння, зашарівся й перепросив Едіка:

— Пробач мені, друже, я був несправедливий і жорстокий, та щойно мені відкрилася страшна правда. Моя дружина — бандитка!

— Це неможливо! — скрикнув Едік. — То огидний наклеп! Зореслава не така!

Та Суперагент мовчки тицьнув пальцем у бік портрета озброєної до зубів Зореслави, що висів посеред підводного лігвиська бандитів.

— Факти свідчать! — підтримав його внутрішній голос.

— Ще зарано робити висновки. Обстежуючи підводні лабіринти, я натрапив у кухні на колонію моїх родичів — тарганів. Вони провели мене до мозкового центру цього бандитського лігвиська. Там працюють підступні зловмисники — убивці у білих халатах. У своїй надсучасній лабораторії вони провадять нелюдські експерименти й снують кровожерливі плани замахів на президентів, конкурентів та агентів!

— Ходімо! Мерщій! Може, там, у лабораторії, я розгадаю цю таємницю! — Суперагент 000 зібрав до купи залишки своєї колись нездоланної волі, згріб у жменьку попіл з-під ніг і акуратно сховав його до потайної кишені у плавках.

У його зболеному серці зблиснув слабкий промінь надії: "Ану, як колись на цьому попелі знову розквітне тендітна квітка й затріпоче своїми прозорими пелюстками?.."

розділ одинадцятий

де родина Суперагента марно шукає його, заглядаючи в усі закамарки, а його син-вундеркінд Яромир крізь товщу води бачить небезпеку, що нависла над Грицем, і кидається йому на допомогу

У той час, коли Суперагент 000 Гриць Мамай зазнав нищівного удару у самісіньке серце і квітка його кохання обвуглилася й перетворилася на попіл, його родина споживала хрусткі тости й запивала їх поживним помаранчевим соком на палубі сліпучо-білого вітрильника.

— А ходи-но, синку, допоможи татові з пози лотоса розмотатися. Щось він до сніданку забарився, — ніжно залебеділа до Яромира золотокоса дружина й бойова подруга Суперагента.

Кмітливий малюк хутко оббіг палубу, а тоді заглянув в усі закамарки корабля. Та ба, Гриця Мамай не було ніде. Тарган Едік також щез, не залишивши по собі й знаку.

Професор Байда очолив пошуки і вже невдовзі виявив, що зникли червоні ласти та трубка з маскою. І, ясна річ, всесвітньо відомий вчений тут-таки зробив слухний висновок:

— Гриць пірнув!

— Тату, але ж він пірнає вже дві години! — заголосила відважна, однак по-жіночому чутлива Зореслава. — Серце віщує мені лихо!

— Не журися, доню, хіба ти забула, що ваш синок-вундеркінд може встановити з Грицем телепатичний контакт?

Кмітливий малюк втупився в морську гладінь, ніби прагнув пронизати товщу води поглядом. Його очі заплomenіли, волосся на голові настовбурчилося, й з нього посипалися іскри.

— Бачу! — вигукнув малюк. — Тато з Едіком скрадаються темним підводним коридором. Ось вони підійшли до дверей, на яких намальований череп з кістками...

— Тату! Обережно! — раптом скрикнув Яромир, і рясні сльози покотилися з його небесно-блакитних очей.

— Що ти побачив, синку?! — зойкнула Зореслава.

— Тато у небезпеці! За ним стежать і от-от мають схопити. Я йду на допомогу!

З цими словами відважне хлоп'я шубовснуло у воду й полинуло стилем брас удалечінь, навздогін своєму татові Суперагенту 000.

розділ дванадцятий

у якому Гриць Мамай розгадає таємницю підводної лабораторії, та, втративши пильність, потрапляє в лабеті робота-сади́ста Оксюті

Гриць Мамай навшпиньки скрадався покрученим підводним тунелем, напружуючи зір, щоб, бува, не наступити на Едіка, який показував йому дорогу до таємної лабораторії. Опинившись перед масивними дверима з намальованим на них черепом зі схрещеними кістками, він на мить зупинився й прислухався. У тунелі не було чути ані шелесту. Суперагент обережно натиснув на залізну ручку, і двері несподівано легко прочинилися.

— Зажди! — скрикнув Едік.

Та Суперагент, втративши пильність, ступив назустріч небезпеці. Він опинився посеред величезної яскраво освітленої зали. Під стінами стояли довгі столи з потужними комп'ютерами, на екранах дисплеїв з'являлися портрети відомих політичних та громадських діячів. І в цьому б не було нічого дивного, коли би поруч із портретами не пульсували життєво необхідні органи цих видатних людей, позначені мішенями для стрільби. І в голові Суперагента 000, мов блискавка, спалахнув здогад: "То ось де готуються страхітливі замахі!.." За пультами сиділи десятки людей у білих халатах, які, здавалося, не помічали нічого довкола себе, заглибившись у роботу.

Гриць завмер, чекаючи, що його от-от схоплять, та на нього ніхто не звертав уваги. Він переходив від одного столу до іншого, та жоден з працівників навіть не глянув на нього.

— Вони перебувають у трансі. Це зомбі — істоти, позбавлені особистості. Вони слухняно виконують будь-які накази хазяїна, а навколишній світ для них не існує, — підказав Грицеві внутрішній голос.

— Невже всі ці люди — лише слухняні ляльки-роботи? — вражено спитав Гриць і помахав рукою перед обличчям одного зомбі. Той навіть оком не моргнув і продовжував натискати на клавіші пульта, час від часу занотовуючи щось у грубому зошиті.

— А де ж їхній господар, той, хто запрограмував цих людей-роботів? — подумки спитав себе Суперагент 000.

І в цю мить, ніби підслухавши його думки, з-за центрального пульта вигулькнув невисокий чоловічок і, посміхаючись штучними порцеляновими зубами, наблизився до Гриця.

— Ну то що, голубчику, як тобі подобається наша лабораторія? — озвався чоловічок.

— Хто ви? — спитав Гриць і вже вкотре пошкодував, що так необачно вирушив у підводну мандрівку без жодної зброї,

— Я — Оксютя Г. О. — гордовито відказав коротун, продовжуючи шкірити зуби у фальшивій посмішці.

— Оксютя? Це ім'я чи прізвище?

— Оксюта — це Оперативний Комп'ютерний Садистичний Ювелірний Терористичний Апарат!!! — охоче пояснив чоловічок. — Та годі базікати. Час до роботи. Я отримав щодо вас чіткі вказівки. — Промовивши це, коротун ніби проковтнув власну сліпучо-білу посмішку і раптом почав надиматися і рости. Його права рука перетворилася на довгу залізну палицю з гачком на кінці. І він вправно викинув її вперед і, блискавичним рухом: зачепивши Гриця за плавки, притяг його до себе.

— Ось тепер, голубчику, ми зможемо поговорити зовсім подружньому, — засичав покруч і поволік Суперагента у глиб лабораторії, туди, де височіло величезне металеве крісло, що скидалося на стоматологічне.

Але замість зручних билець руки пацієнта потрапляли у сталеві лещата.

Мить — і Гриць був прип'ятий до знаряддя тортур, ніби піддослідна морська свинка.

розділ тринадцятий

де лиходій Оксюта лаштує знаряддя тортур, Суперагент подумки складає заповіт прийдешнім поколінням, а кмітливий малюк Яромир виявляє нові надприродні можливості власного організму

Суперагент 000 Гриць Мамай напівлежав у стоматологічному кріслі, переобладнаному на знаряддя тортур, і готувався мужньо зустріти свій передчасний страшний кінець.

Навколо нього сновигав робот-садист Оксюта й, задоволено потираючи передні кінцівки, що перетворилися на стоматологічні інструменти, огидним деренчливим голосом наспівував твори у стилі важкого металічного року. Та Гриць Мамай не зважав на моторошне брязкання й дзенькіт, що його зчинив лиходій. Перед його внутрішнім зором промайнули епізоди власної героїчної біографії.

Ось він рятує світ від павуків-мутантів, ось знешкоджує бабусю-ніндзя, яка заміряється панувати над людством за допомогою надчутливого біовипромінювача, викраденого у професора Байди, ось карає найманого вбивцю Чмиря-Байструченка та його голомозого поплічника, замкнувши їх у сміттєзбірнику.

Гриць подумки попросився з двомастами п'ятдесятьма трьома дівчатками та хлопчиками, врятованими ним з непридатних для плавання водойм: гірських річок, глибоких озер, замулених ставків, забруднених хімічними відходами морів та океанів.

Згадав він також і триста одинадцять дітлахів, котрих виніс із палаючих будинків, коли необачні малюки спричинили пожежі, граючись із сірниками та легкозаймистими речовинами.

Скупа чоловіча сльоза закипіла на очах Суперагента. У пам'яті його ожили землетруси й виверження вулканів на островах Тихого океану, коли до його могутніх грудей горнулися наполохані чорно-червоно — та жовтошкірі малюки, визволені ним з лабет стихії...

— Так, своє життя я прожив не марно. Врятовані мною діточки виростуть і підуть моїм шляхом. Вони боротимуться з лиходіями, терористами та шахраями, вони захищатимуть слабких та хворих, гнаних та голодних. І тоді добро переможе зло і на Землі запанує щастя та злагода.

— Друже! — подумки звернувся Суперагент до Едіка, що принішк у темному закапелку лабораторії і мовчки страждав, дивлячись, як садист Оксюта заміряється знущатися з його старшого товариша й бойового побратима. — Перекажи моєму синочкові-вундеркінду Яромиру, щоб він гарно вчився, займався спортом, ходив до гуртка юних натуралістів, а ще... '— Грицеві забракло слів, бо в цю мить він згадав про свою колись кохану дружину й бойову подругу Зореславу, портрет якої він виявив у підводній злочинній лабораторії.

— Тату! Я тут, — раптом увірвався до Грицевої свідомості ніжний, по-дитинному щирий голос Яромира.

З цими словами обдарований малюк напружив усю свою волю і надприродні здібності і раптом... пройшов крізь свинцеві стіни підводної криївки бандитів, при цьому ставши невидимим.

розділ чотирнадцятий

в якому невидимий Яромир знешкоджує робота-садиста Оксюту, а тарган Едік застерігає Суперагента 000 від хибного кроку

Щойно невидимий Яромир проник до підземної кімнати, Суперагент 000 заспокоївся і перестав подумки прощатися з рідними, близькими та друзями. Прип'ятий до стоматологічного крісла, він несподівано розреготався прямо у вирачені очі робота-садиста Оксюти.

— Ти що, сказився? — вражено спитав робот— садист, погрозливо наблизивши до ротової порожнини Гриця Маяя свою металеву правицю, що перетворилася на бормашину.

— Начувайся, садюго! Вже недовго тобі лишилося свердлити зуби безневинним жертвам твоїх нищих інстинктів, — мужньо промовив Гриць, та на всяк випадок все ж міцно зціпив зуби і щільно стулив губи.

— Ану, роззяв рота! — Оксюта підніс до Суперагентового рота свою хижу кінцівку, що оберталася з шаленою швидкістю й огидно дзижчала.

Та в цю мить невидима рука малюка Яромира вгіравно намацала кнопку на спині Оксюти й натисла на неї. Враз дзижчання ущухло, шалені оберти припинилися, а сам робот заляк у химерній позі, не в змозі поворухнути й мизинцем. '

— Синку, де ти? — озвався втішений Суперагент і почав озиратися навсібіч.

— Я тут, тату, — вигукнув обдарований малюк і став видимим.

Тарган Едік також хутко виповз зі своєї криївки й полетів до врятованого Гриця Мамаю.

— А що робитимемо з цими? — Едік показав на зомбі, що продовжували працювати за комп'ютерами, геть байдужі до навколишнього світу.

— Облиш їх, друже, це — безневинні жертви нелюдського експерименту. Вони нам не страшні. А ось той, хто це зробив... — На очі Суперагента набігла скупа чоловіча сльоза, і він, зніяковівши, відвернувся від сина.

— Тату, що з тобою? — озвалося чутливе маля й пильно глянуло в заплакані очі Гриця.

— Синку, це завдасть нищівного удару твоєму ніжному дитячому організмові, не кажучи вже про нервову систему! — тяжко зітхнув Гриць Мамай і погладив Яромира по кучерявій голівці. — Твоя мама... — Голос незламного Суперагента 000 зрадливо затремтів.

— Зажди, Грицю, не квапся! Хай там що, а я в це не вірю! — вигукнув шляхетний тарган Едік.

Та в цю критичну мить позаду них пролунав хрипкий глузливий сміх. Друзі рвучко обернулися і завмерли, мов громом побиті. На порозі підземної лабораторії стояла... золотокоса красуня Зореслава й усміхалася злостивою, цинічною усмішкою.

розділ п'ятнадцятий

де Суперагент 000 вступає у двобій з підступною зловмисницею, а малюк Яромир, зазнає нищівного удару в самісіньке серце

— Мамо! — зойкнув малюк Яромир і щодоуху кинувся до золотокосої красуні.

Та замість теплих материнських обіймів він отримав брутального копняка й сторчголов полетів додолу, вражений у самісіньке серце.

— Зореславо! Як ти могла?! Ти, яку я вважав не лише коханою дружиною, а й бойовою подругою! Ти відцуралася не лише від мене й від нашої спільної боротьби! Ти підняла ногу на нашого любого малюка!!!

Та враз золотокоса красуня озвалася хрипким, прокуреним басом:

— Тю на тебе, йолопе! Я обманювала тебе від першої зустрічі. Я прикидалася доброю й лагідною, а сама мріяла про злочини та правопорушення. Нарешті я зможу бути сама собою. А вас я перетворю на зомбі! — І золотокоса красуня, блискавично вихопивши з потайної кишені нунчаки й вправно вимахуючи ними, почала наблизитися до Суперагента.

Та Гриць Мамай не був би Суперагентом 000, якби й у цю найгіркішу хвилину зневіри й розпуки розгубився. Він зібрав до купи свою могутню волю й вступив у двобій з підступною красунею.

Очима, повними прозорих, немов вранішня роса, сліз, спостерігав малюк Яромир за двобоєм своїх коханих батьків.

— Й-й-й-а-а-а! — пронизливо скрикнула золотокоса лиходійка й, високо підстрибнувши, полетіла на Гриця, хвацько вимахуючи в повітрі нунчаками. Та Гриць був на чатах. Не зронивши й звуку, не випустивши й пари з вуст, він перехопив нунчаки невловним порухом правиці, а лівою рукою схопив підступну красуню за довгу золоту косу.

розділ шістнадцятий

у якому Гриць Мамай зриває з лиходійки машкару, а малюк Яромир та Едік нетямляться від радощів

Суперагент щосили смикнув свою колись кохану дружину, а нині зловмисницю, за довгу косу. Але що це? Коса опинилася в його руці. А разом з косою з обличчя зловмисниці почала сповзати машкара.

Улюблені, здавалося, знайомі до найменшої дрібниці риси обличчя Зореслави раптом почали викривлюватися, розтягатися, і врешті з-під машкари з'явилося істинне обличчя бандитки.

— Це не Зореслава. Це — бабуся-ніндзя! — хором вигукнули малюк Яромир та Едік, нетямлячися від радощів.

— Так, це вона! Лиходійка хотіла розтоптати найдорожче — квітку мого кохання. — Суперагент сягнув рукою до кишені плавок і витяг із неї жменьку попелу.

На очах враженого таргана, Яромира та під люте сичання викритої бабусі-ніндзя з могутніх грудей Суперагента проросла така ж, як колись, ніжна, тендітна квітка.

— Тату, а що ми робитимемо з цією лиходійкою? — спитав Яромир і суворо глянув на бабцю, що зазіхала на їхнє родинне щастя.

— Ану, признавайся, як ти втекла з притулку, хто допоміг тобі і що це за підводне місто? — Гриць вступився в очі бабусі-ніндзя, вдався до мистецтва гіпнозу, що його він вивчив у тибетському монастирі, і бабуся, кілька разів клацнувши від безсилої люті штучною щелепою, заговорила.

розділ сімнадцятий

де вражений читач дізнається про підступні плани хитромудрої бабусі, а вона пропікає підлогу сльозами

Голос бабусі-ніндзя тремтів від гніву й ненависті:

— Я довго стояла у вигляді пам'ятника самій собі біля притулку для колишніх карних злочинців. Це ти, поганський Суперагенте, схотів, щоб я, мій бультерер Льюїс та мої помічники слугували пересторогою для інших лиходіїв. Та я змогла здолати твій гіпноз і вийшла із заціпеніння.

— Он воно що! Ти ще небезпечніша, ніж я гадав, — озвався Суперагент 000.

— Авжеж! І я була не сама. Мені допомогла Міжнародна спілка бандитів! Я пройшла спеціальне навчання у бандитській школі, і головне — оволоділа ефектом хамелеона. Я можу набувати будь-якої подоби. Я могла проникати до найсекретніших лабораторій, до палаців президентів та королів. Я могла пограбувати найбагатшого мільярдера — бо перетворювалася на нього. Я була всевладною. Якби не ти, я б заволоділа світом! — І бабуся-ніндзя заплакала лютими сльозами, що, падаючи на підлогу, пропікали в ній чорні дірки.

— Чому? Чому я не порішила тебе раніше? Аби заманити тебе до своєї підводної криївки, я замаскувалася під чорношкіру красуню. А все через те, що я хотіла, аби ти подовше мучився. Щоб ти повірив, що твоя кохана Зореслава — бандитка, і загинув від страшних тортур, під дзиччання бормашини. Хай тобі грець, клятий Грицю!

розділ вісімнадцятий

у якому Суперагент 000 мріє про світле майбуття, поринає в родинне щастя й нарешті перевдягається, а читач вже вкотре із сумом прощається з улюбленими героями

— Ну що ж, — мовив Гриць Мамай, виходячи із глибокої задуми, — марно я сподівався, що тебе можна перевиховати. Твоя душа геть зчорніла від ненависті, а розум породжує лише ниці думки!

— Нехай геніальний професор Байда перевиховає її, — запропонував розважливий Едік.

— Тату, а я хочу допомогти цим бідолахам. — Малюк Яромир хитнув головою в бік зомбі, що продовжували завзято натискати на гудзики комп'ютерів, не реагуючи ні на що.

— Не переймайся, синку. Нам уже час повертатися на судно. Мабуть, твоя кохана матуся й дідусь непокояться. Ходи, синку, вдягнемо ласти на цю підступну бабусю та й переправимо її нагору. А тоді повернемося сюди з професором Байдою. Гадаю, він перетворить цю бандитську криївку на справжню наукову лабораторію. А цих зомбі він перевиховає на своїх наукових співробітників.

І Суперагент, міцно тримаючи підступну бабусю за руку, у супроводі сина Яромира та таргана Едіка рушив покрученими підводними коридорами до виходу. За кілька хвилин Гриць та його супутники вже були на поверхні. Сонце хилилося до обрію, сліпучо-біла яхта гойдалася на легеньких хвилях. Цей чудовий морський пейзаж нав'яв на Суперагента спокій та умиротворення.

Могутніми рухами кінцівок він розтинав морську гладінь, буксируючи бабусю-ніндзя, яка вже не пручалася, розуміючи, що зазнала нищівної поразки. Малюк Яромир плив поруч із татом, а Едік лопотів блакитними крильцями над їхніми головами.

Коли ж мокрі, знесилені, але щасливі друзі вступили на борт своєї яхти і впали в обійми Зореслави та професора Байди, щастю їхньому не було меж.

— Любий, — озвалася золотокоса красуня Зореслава, вислухавши захоплюючу розповідь Гриця про пригоди у підземному місті, — я приготувала тобі сухий одяг і поживну смачну вечерю.

Втішений Гриць, хутко перебравшись в улюблені джинси фірми «Levi's», обтислу футболку, чорну шкірянку та кросівки фірми «Reebok», зручно вмовстився на складаному кріслі й поринув у просте родинне щастя.

Перед його внутрішнім зором постало щасливе майбуття. Коли він здолає геть усіх зловмисників, коли на землі запанує справедливість та мир, коли всміхатимуться й голосно співатимуть радісних, життєствердних пісень малята та їхні матусі.

На мужньому обличчі Суперагента 000 засяяла сліпуча усмішка, його думки телепатично передалися професорові Байді, коханій жінці Зореславі та навіть шляхетному тарганові Едіку. Кіт Шніцель, хоча й позбавлений інтелекту, інстинктивно відчув усю важливість цієї хвилини й притулився до ніг Суперагента 000.

У залізних нетрях історія четверта — героїчна розділ перший

у якому Суперагент 000 гомонить зі своїм внутрішнім голосом і стає свідком аномального явища

Суперагент Гриць Мамай сидів у позі лотоса на дніпровій кручі. Ліворуч від нього височіла Лаврська дзвіниця, праворуч — велетенська металева жінка зі щитом і мечем, під ногами якої притулилися танки, гармати та інші зразки військової техніки. Там розташувався музей Другої світової війни.

Та Суперагент не зважав на це похмуре сусідство. Золоте осіннє листя, кружляючи у прозорому повітрі, опускалося на могутні плечі, груди та спину Гриця Мамаю. Але він, занурений у власну підсвідомість, не реагував на ці зовнішні подразники. Його потужний інтелект намагався розв'язати страшну таємницю, над якою билися спецслужби усього світу.

— Грицю, — звернувся до Суперагента його власний внутрішній голос, — треба відшукати і знешкодити злочинців, які загрожують усій земній цивілізації!

— Авжеж, — згодився Гриць Мамай, — я відчуваю, що усі землетруси, повені, урагани та пожежі, що прокотилися навколо земної кулі, — справа рук бруталних злочинців. А тепер вони погрожують збити з курсу двадцять штучних супутників Землі і навіть зруйнувати щойно вкладені плиточки на центральній вулиці Києва Хрещатику!

— Яке блюзнірство! — скрикнув завжди врівноважений внутрішній голос. — Цих монстрів слід зупинити раз і назавжди. І я певен, що цю почесну місію можеш виконати лише ти — Суперагент 000 Гриць Мамай.

— То чому ж я сиджу тут, у позі лотоса, вкритий барвистим килимом золотавого осіннього листя, а не переслідую злочинців? — вражено запитав Суперагент.

— Тому, що так підказав я, твій внутрішній голос.

На це Грицеві Мамаю нічого було відказати, — адже він пересвідчився, що його внутрішній голос не помиляється ніколи.

І в цю мить Гриць був брутално вирваний з глибокої задуми якимись сторонніми звуками. Він рвучко повернув голову праворуч і побачив — гігантська залізна жінка, що височіла на дніпрових схилах, здригнулася, а з очей лискучої потвори вихопилося два яскраво-червоних струмені світла, що наскрізь пронизали морок ночі.

розділ другий

де Гриць проникає не лише у нутрощі металевої статуї, а й наближається до розгадки жахливої змови

Гриць Мамай пружно звівся на ноги і звичними рухами натягнув на свій могутній торс джинси фірми «Levi's», сліпучо-білу футболку із вишитим зліва, де серце, ніжним проліском та незмінну шкіряну куртку. Ясна річ, що взувся він у кросівки фірми «Reebok», які не раз рятували його зі скрути.

У спеціальній потайній кишені Суперагент намацав вірний револьвер 38-го калібру і почав сторожко скрадатися у бік металевого монстра.

— Не лови ґав, — озвався у Грицевій голові приємний баритон: це його внутрішній голос попереджав Суперагента про близьку небезпеку.

Несподівано один з чорних незнайомих заклопотано почухав потилицю, і цей жест видався Суперагентові до болю знайомим.

— Перевіримо його у нашій картотеці, — підказав Грицеві внутрішній голос.

Суперагент уже був готовий за лічені секунди переглянути дані на всіх злочинців земної кулі, які були записані у його власній голові. Та ба, в цю хвилину на лискучій поверхні залізної жінки з'явився отвір, з нього випала мотузьяна драбина. Один по одному люди в чорному почали здиратися вгору і зникати у нутрощах гігантської статуї.

Не встиг Суперагент і оком змигнути, як кілька десятків замаскованих незнайомих безслідно щезли.

— Може, це мені привиділося? — спитав Гриць.

— Ні! — відрубав внутрішній голос. — Поглянь, онде в районі колінної чашечки почвари стирчить хвостик мотуз'яної драбини.

— Тоді мерщій туди! Я відчуваю, що ми на порозі розгадки таємниці тисячоліття, — рішуче мовив Гриць Мамай і почав надягати на пальці маленькі гумові присоски. Ще мить — і він, ніким не помічений, вже повз угору по прямовисній слизькій поверхні гігантської озброєної потвори, немов муха по гладенькій віконній шибці.

розділ третій

у якому професор Байда мимохить робить видатне наукове відкриття, а малюк Яромир готується до урочистого посвячення у воїни індіанського племені крі

А в цей час кохана жінка Суперагента 000 Зореслава разом зі своїм батьком — видатним ученим професором Байдою та сином-вундеркіндом Яромиром перебувала у Канаді, у самісінькому серці Скелястих гір. Вони саме наближалися до печери, вхід до якої був замаскований від сторонніх очей кам'яною брилою. Їхній новий товариш, вождь індіанського племені крі на ймення Сніговий Барс, щойно показав професорові Байді та його супутникам потайний механізм, що відсував важку каменюку.

Низько схиливши голови, друзі увійшли до просторої печери. Сніговий Барс увімкнув потужний галогеновий ліхтарик, і зойк невимовного захвату вихопився із грудей вражених українських мандрівників.

— Це аметистова труба, — пояснив індіанський вождь, — тут наші пращури зберігали від кровожерливих блідолицих завойовників скарби індіанського народу.

Світло виблискувало й мінилося на бузково-фіолетових гранях кам'яних кристалів, сповнюючи печеру химерним казковим сьйвом. І поки Зореслава та обдарований малюк Яромир милувалися цим неповторним дивом природи, професор Байда витяг з кишні збільшувальне скло і припав поглядом до дивних знаків, вирізьблених на аметистових кристалах.

— Невже? — вигукнув вражений професор.

— Авжеж! — відгукнувся кмітливий тарган Едік, який саме прокинувся і виліз назовні. Він мандрував у портфелі видатного ученого у спеціальній коробочці, захищений від небезпек зовнішнього світу. — Ви зробили сенсаційне відкриття! Та це ж...

— Так-так, не дивуйтеся, — підхопив слова кмітливої комахи червоношкірий вождь, стачечно поправляючи дві лискучі чорні коси, що, за народною індіанською традицією, прикрашали його мужнє, посічене глибокими зморшками обличчя. — Ти не помилився, друже. Це так звана Софійська абетка, знайдена на стінах Софійського собору в Києві.

— Але звідки ви знаєте про це? — приєднався до їхньої жвавої бесіди вундеркінд Яромир, котрий успадкував від свого дідуся професора Байди цікавість до всього незвіданого та загадкового.

— Синку, я розкрию тобі таємницю, яка передається в нашому племені від батька до сина ось уже тисячу літ. — І Сніговий Барс лагідно погладив Яромира по руській голівці. — Але спершу ти маєш пройти обряд посвячення у воїни. Лише той, хто здолає бездонні провалля, перепливе бурхливі гірські потоки, підкорить найстрімкішу скелю й вискубе найдовшу пір'їну з хвоста Срібlistого орла, — лише той пізнає таїну Скелястих гір!

— Ой леле! — зойкнула золотокоса Зореслава й притулила сина до грудей, немов бажаючи вберегти своє дитя від страшної небезпеки.

розділ четвертий

де з'являється шляхетний плазун і передає друзям термінове трансконтинентальне телепатичне повідомлення від Суперагента 000

Несподівано тарган Едік напружився і, нервово ворущачи вусиками, почав пильно прислухатися до дивних звуків, що долинали іззовні.

— Хтось шкрябає по каменю! — вигукнув він. — І це не просто шкряботіння — це азбука морзе!

— Від-чи-ніть! Це я — Ки-ри-ло! — швидко розшифровувало звукові сигнали освічене хлоп'я.

Легким порухом правиці індіанець задіяв механізм, важка брила відсунулася, випускаючи друзів із аметистової печери.

Біля виходу їх зустрів схвильований крокодил Кирило — помічник і улюблений учень професора Байди. Видатний вчений наділив плазуна не лише могутнім інтелектом, а й розвинув у ньому надзвичайні телепатичні здібності.

— Я саме навчався у індіанських жінок плести "dream-catchers" — вловлювачі снів. У сіточку, натягнуту в лозовому крузі, вплітають кольорові пір'їни і вішають на стіну. І тоді жодні нічні кошмари, ба навіть зловорожі чари, зурочення та наслання не зашкодять вам.

— Кириле, невже ти віриш у забобони?! — вражено запитав крокодила професор Байда. — Адже рівень твоїх наукових знань дорівнює інтелекту члена-кореспондента Академії наук...

— Тату, заждіть, — зупинила професора схвильована Зореслава, — здається, Кирило хотів повідомити нам щось важливе.

— Так, — схаменувся забобонний плазун. — Цілком випадково, сплітаючи вловлювач снів, я настроївся на одну хвилю з паном Грицем і відчув, що він потрапив у безвихідь.

— Чому ви так вважаєте? — ввічливо звернувся до Кирила допитливий Яромир, потерпаючи за долю рідного батька. — Адже ви знаєте, що тато супермен і може здолати будь-які перешкоди.

Кирило з ніжністю поглянув на хлопчика й сумно промовив:

— Дитино, я ледве вловив його біохвилі. Суперагент у зусібч оточений страшним металом. І той метал блокує будь-які імпульси. Крізь нього неможливо пробитися й викликати Гриця на телепатичний зв'язок.

Ясні сльози покотилися з очей чутливої тварини, і він, щоб не травмувати душу вразливої дитини, відповз убік.

Зореслава, золотокоса дружина й бойова подруга Суперагента 000, зойкнула, її серце пронизав пекучий нестерпний біль, і з жалібним стогоном, мов підкошена, вона впала на кам'яну брилу, що закривала таємний вхід до печери.

— Не журіться, друзі, — раптом озвався відважний вождь і показав правицею на Яромира. — Лише цей малюк може врятувати і свого батька, мужнього Суперагента 000, і все людство від жадливої катастрофи, а то й від загибелі. І знайте, наш древній народ відав про те, що колись у Скелястих горах з'явиться дивовижний хлопчик з руським волоссям. Хлопчик, котрий вміє літати й проходити крізь найтовщі стіни. І тоді розкриються найпотаємніші таємниці племені крі, і знання нашого древнього народу порятують світ.

розділ п'ятий

у якому Гриць Мамай стає на стежину війни, та збивається на манівці...

А тим часом Суперагент 000 Гриць Мамай причаївся у нутрощах гігантської металевої статуї. Навколо нього панував непроглядний морок. Та, як відомо, Гриць був наділений надчутливим зором і міг бачити й у суцільній темряві. Він обережно обмацав шерехату металеву поверхню і враз відчув під пальцями ледь вловну вібрацію.

— Це схоже на роботу ліфта, — підказав Суперагентові внутрішній голос.

— Атож! — погодився Гриць Мамай і тут-таки відшукав кнопку виклику кабіни. Ще мить — і перед ним відчинилися двері підйомника, освітленого потужними лампами. Гриць уже хотів ступити вперед, та враз його погляд упав на замасковану в стелі кабіни телекамеру.

"Мені ще зарано ставати телезіркою", — по— думки пожартував Суперагент, швидко розжував жуйку «Stimorol», яка про всяк випадок завжди лежала у його нагрудній кишені, і заліпив пахучою ментоловою кулькою пильне око телекамери.

— Тепер можна їхати, — мовив Гриць і, відважно ступивши всередину кабіни, натис на кнопку з написом «Голова».

Кабіна злетіла вгору з шаленою швидкістю. У Гриця навіть заклало вуха, як при злеті літака, і він зрозумів, що дістався найвищої точки металевої потвори — того місця, де у озброєної статуї мав би знаходитися мозок.

Та коли Суперагент 000, сторожко оглядаючись навсібіч, вийшов з ліфта, то переконався, що голова залізного монстра була геть порожня. Під ногами в Гриця хиталася підлога так, ніби він стояв на палубі корабля, що плине по бурхливому морю.

— Це через вітер, — заспокоїв Гриця внутрішній голос.

— То, виходить, у цієї гігантської потвори вітер у голові гуляє, — сам до себе пожартував Гриць, та за мить йому вже було не до веселощів.

Несподівано цілковиту тишу, що панувала у голові статуї, розірвало пронизливе виття сирени. Звук відбивався від металевих стін, і Грицеві здалося, що у нього ось-ось луснуть барабанні перетинки. Він мимоволі затулив вуха долонями, та враз звук сирени урвався і натомість залунав механічний голос:

— Увага! Увага! На території секретного об'єкта перебуває чужий. Наказую негайно виявити і знищити!!!

Гриць притулювався до холодної стіни, ніби намагався злитися з нею. Та ба... сховатися було ніде. Він кинувся назад до ліфта, але в цю мить двері кабіни розчинилися і звідти, немов горох, посипалися озброєні автоматами «Бузукі» люди в чорному.

— Ми збилися на манівці, — залунав у голові Суперагента внутрішній голос, і це було останнє, що почув Гриць серед суцільного шквалу автоматних черг.

розділ шостий

де допитливий читач з полегкістю дізнається про маленькі хитрощі Грицевої самооборони і зустрічає деяких давніх знайомих

— Гаплик! — вигукнув один із чорних напасників і, підійшовши до Гриця, який простерся на металевій підлозі, підгилив його ногою, взутою у чорний черевик з високою шнурівкою.

— Підемо відзвітуємося перед шефом, — додав інший і собі копнув Суперагента, поцілвши у життєво важливий центр у районі підшлункової залози.

Суперагент не здригнувся. Тож третій докинув, безсоромно порпаючись у кишенях полеглого героя:

— Тю, а ще Суперагент називається! — З цинічним реготом зловмисник зіжмакав і кинув під ноги фотографію, на якій була зображена щаслива родина Суперагента — він, його кохана жінка Зореслава, син-вундеркінд Яромир, професор Байда, а також їхні вірні друзі: крокодил Кирило, кіт Шніцель та надчутливий тарган Едік з голубими крильцями.

Вдоволено регочучи й поправляючи смертоносні автомати, убивці в чорному повантажилися до ліфта й поїхали донизу, полишивши нерухоме тіло Суперагента 000 на зачовганій брудній підлозі.

Та що це? Не встигли замкнутися за чорними постатями автоматичні двері ліфта, як Гриць Мамай поворухнувся, обережно розплющив спершу праве, потім ліве око й пильно оглянув приміщення. Переконавшись, що голова металевого монстра порожня, він рвучко підвівся й обтрусив джинси та шкірянку. Адже за будь-яких обставин Суперагент 000 дотримувався чистоти й акуратності.

Зловмисники й не підозрювали, що геніальний учений професор Байда виготовив для улюбленого зятя невидимий для людського ока бронезилет. Натиснувши потайну кнопку, сховану під пахвою, Гриць вмикав потужне магнітне поле, яке відштовхувало від його тіла будь-які металеві предмети.

— А чи пізнав ти голос того бандита, котрий цинічно нишпорив по твоїх кишенях? — запитав Гриця внутрішній голос.

— Так! Це був Чмир-Байструченко — вірний поплічник бабусі-ніндзя, — відказав Гриць, дбайливо піднімаючи й розгладжуючи фотографію, зіжмакану бандитом.

— А той, що копнув тебе ногою?

— Це був голомозий садист — улюблений помічник нищої бандитки.

розділ сьомий

у якому малюк Яромир вирушає у безвість, а його рідні та близькі дають йому останні настанови

Щойно перші сонячні промені позолотили стрімкі вершини Скелястих гір, а тишу гірського бескиду розбудило голосне цвірінкання дзвінкоголосих пташок, як малюк Яромир почав лаштуватися у небезпечну мандрівку.

— Синку, не забудь взяти теплі рукавички, шарпетки й шалика, — ледь тамуючи сльози, мовила Зореслава, і Яромир відчув, скільки любові й ніжності бриніло в її стурбованому рідному голосі.

— Пам'ятай, онучку, ти маєш вірити у власні сили й нічого не боятися. Варто тобі піддатися паніці чи впасти у відчай, як усі твої надлюдські здібності зникнуть — ти не зможеш літати, проходити крізь стіни й ставати невидимим.

— Хлопче, гляди не барися. Пам'ятай, на тебе з надією дивляться не лише рідні та друзі, — розчулено проказав крокодил Кирило, пригортаючи Яромира до зелених грудей. — І хоча я лише скромний плазун, якого твій дідусь, геніальний учений професор Байда, наділив інтелектом, та все ж я впевнений, що від тебе та твого тата — Суперагента 000 — залежить майбутнє усього людства. — І Кирило потайки змахнув з очей рясні сльози.

Кіт Шніцель, хоча й позбавлений інтелекту, та все такий же відданий родині Суперагента, керований несхибним інстинктом, видряпався на високу гору, де розташувалося наметове містечко українських дослідників. Щоб і собі попрощатися з обдарованим малюком, він знехтував принадами ситого й спокійного життя у селищі індіанців крі, де він охороняв запаси експедиції від навали місцевих зголоднілих мишей.

Шніцель кілька разів нявкнув, потерся об ноги малюка Яромира й відійшов убік, сумно схиливши смугасту голову.

І врешті Яромир вирушив у небезпечну мандрівку до найвищої вершини Скелястих гір, аби там віднайти гніздо Сріблястого орла й вискуб— нути з хвоста гордого птаха найдовшу пір'їну.

Адже тільки тоді він міг бути посвячений у воїни племені крі і пізнати таємницю Скелястих гір. Попереду на нього чекали тяжкі випробування: бездонні провалля й бурхливі гірські потоки, пазури хижих звірів і отруйні жала підступних гадюк. Та малюк упевнено простував покрученою гірською стежиною.

Різнобарвні камінці випорскували з-під його сліпучо-білих кросівок (як і його тато — незламний Суперагент 000, Яромир за будь-яких обставин дбав про свій зовнішній вигляд), яскраве сонце сліпило очі обдарованого хлопчика, а над головою в нього кружляли строкаті метелики. І серед цього мерехтіння барвистих крилець малюк Яромир не помітив тріпотіння крилець інтелектуально розвинутого таргана Едіка. Шляхетна комаха кинулась навздогін хлопчикові, сподіваючись і цього разу стати йому у пригоді.

розділ восьмий

де професор Байда крізь саморобну далекоглядну трубу стежить за небезпечною мандрівкою Яромира, а Зореслава розшифровує стародавнє послання

— Тату, чи здолає Яромир усі перешкоди, що трапляться на його шляху? — проказала Зореслава і схилила голову на груди професора Байди.

— Не журися, доню, краще ходи сюди, — відказав геніальний професор Байда, відкриваючи вхід до печери й підводячи Зореславу до дивного отвору в аметистовій стіні.

Професор перший припав очима до невеличкого заглиблення, а потім запросив і всіх присутніх заглянути у гірські глибини.

Зореслава з подивом глянула на батька:

— Хіба тепер слушний час, щоб роздивлятися коштовні камінці?

Професор Байда хитро усміхнувся й задоволено потер руки:

— Не гнівайся, доню! Я так само, як усі, потерпаю за долю Яромира. І саме тому вночі, коли всі ви солодко спали, за допомогою спеціальної переносної лазерної установки, яку я на всяк випадок захопив із собою в гори, просвердлив у товщі цієї аметистової труби отвір завдовжки п'ять кілометрів і вставив туди лінзи. Ідеально відшліфоване прозоре каміння набуває ефекту збільшувального скла. Отож ми зможемо стежити за кожним кроком Яромира й телепатично зв'язуватися з ним. Щоправда, усе, що відбуватиметься з нашим любим малюком, ми бачитимемо у рожевому світлі — адже аметист має бузково-рожевий колір.

— Професоре, ви геній! — захоплено вигукнув крокодил Кирило і віддано глянув на свого старшого друга й учителя.

Та професор лише скромно махнув правицею і відійшов убік.

Тим часом Зореслава, пересвідчившись у тому, що зможе спостерігати за кожним кроком рідного сина, перевела погляд на знаки, вибиті руками прадавніх індіанців на аметистовій поверхні таємничої печери. Вона раз у раз освітлювала загадкові знаки потужним галогеновим ліхтариком. Зненацька, спрямувавши промінь світла під кутом 48 градусів, золотокоса красуня зойкнула — вона побачила, що від деяких опуклих знаків на протилежну стіну падає тінь, і там відбиваються зображення незрозумілих написів, немов у дзеркальному відображенні.

— Погляньте! — радісно скрикнула Зореслава, й усі присутні подивилися туди, де у мерехтливому світлі ліхтарика можна було роздивитися давні літери Софійської абетки.

Професор Байда повільно прочитав ледь видимий напис:

Гора ця — священна. Її сила відкриється лише тоді, коли батько і син здолають темряву і їхні погляди з'єднаються, перетнувши півсвіту.

Несподівано тишу, що запанувала в аметистовій печері, порушив мужній, упевнений голос Снігового Барса, який непомітно приєднався до друзів:

— Ну от, старовинне пророцтво починає здійснюватися. Син уже вийшов на стежину, що веде до пізнання істини. Тепер черга за батьком! — І мудрий індіанський воїн поглянув на схід — туди, де у залізних нетрях гігантського монстра вийшов на двобій з ворогами Суперагент 000.

розділ дев'ятий

у якому Гриць Мамай проникає у мозковий центр бандитського лігвіська і бачить жінку-паука

Тим часом Суперагент 000, отямившись після бандитського нападу, крадькома пробирався до центру злочинної змови. Інтуїція підказувала йому, що він ось-ось розгадає таємницю металевої статуї і водночас розкриє план страхітливої змови.

Тепер Гриць Мамай діяв тихо і обережно. Він не став викликати ліфт, а, напруживши могутні м'язи, розкрив половинки автоматичних дверцят, стрибнув у темне провалля ліфтової шахти і, міцно уп'явшись руками й ногами у слизький сталевий трос підйомника, почав спускатися донизу.

— Ти чуєш, — озвався до Гриця його внутрішній голос, — десь у районі апендикса гігантської потвори працює потужний механізм.

— Авжеж, — відказав Суперагент і різко загальмував між 205 і 204-м поверхами, адже він умів точно визначати висоту, ширину й глибину будь-якого об'єкта.

Ще мить — і він стояв на вузькому металевому окутті, ризикуючи впасти дотолу, на дно порожнистої статуї. Та Суперагент не був би всесвітньо відомим майстром карате, кун-фу та інших східних та західних двобоїв, якби розгубився тепер, коли стояв на порозі розкриття глобальної змови.

Він міцно вчепився пучками у гумову облямівку дверця, що розкриваються, коли ліфт зупиняється на потрібному поверсі, і сторожко ступив на металеву підлогу, яка вібривала під його кросівками фірми «Reebok».

— Здається, що ця гігантська статуя ось-ось зірветься з місця і полетить, — заклопотано промовив внутрішній голос, та Грицеві не було коли прислухатися до нього.

Те, що він побачив у центрі величезного приміщення, вразило його до глибини душі. У прозорій капсулі висіла... бабуся-ніндзя. Вбрана вона була у лискучий обтислий костюм, схожий на водолазний, від якого, мов тонке павутиння, тяглися тисячі кольорових дротин.

Ті дротини були під'єднані до миготливих пультів.

І сама зловмисниця нагадувала гігантського хижого павука.

розділ десятий

у якому вражений читач дізнається про страхітливую загрозу, яка нависла над людством, а гігантська потвора тупає ногою

Навколо бабусі-ніндзя зібралися кількасот темних постатей, які уважно слухали її настанови.

— Зараз, коли ми знищили Суперагента 000, а його помічники лезять по горах на іншому континенті, нашому плану не завадить ніхто! — І бабуся задоволено зареготала огидним, прокуреним басом.

До прозорої капсули, у якій висіла підступна бабуся, підбігло двоє бандитів.

— Шефе, які будуть вказівки? — спитав огрядний зловмисник, і Гриць пізнав голос бабусиноного поплічника Чмиря-Байструченка.

— За двадцять три хвилини й сорок вісім секунд розпочнеться операція «Залізна п'ятка». Ви знаєте, що тут, у цій велетенській статуї, ми розташували найпотужнішу у світі променеву установку. Саме за допомогою енергетичних струменів я змогла викликати повені та урагани. Саме вони допомогли мені розворушити вулкани й спровокувати землетруси. І нехай йолопівчені намагаються пояснити ці катаклізми космічними явищами — парадом планет та хвостатими кометами. Скоро вся Земля затремтить від моєї залізної ходи!

Бабуся-ніндзя ледь поворухнула лівою ногою — і раптом підлога під ногами Суперагента захиталася, і він, не втримавши рівноваги, впав дотолу. Добре, що Гриць мав блискавичну реакцію. Він встиг згрупуватися й, перевернувшись через голову, закотився в найтемніший куток зали, де його ніхто не міг побачити. Решта ж вбраних у чорне бандитів борсалися на підлозі, безладно хапаючись руками один за одного.

— Шефине, що ви робите? Ми ж вам ще потрібні!!! — заволав другий бандюга, по-підлабузницьки рачкуючи навколо прозорої капсули.

“А це голос голомозого садиста, — подумки зауважив Гриць, — здається, наші давні знайомі знову перейшли у наступ”.

— Але цього разу вони й справді загрожують усьому людству. Грицю, здається, наспів час вдатися до мистецтва гіпнозу, — підказав Суперагентові його власний внутрішній голос, і Гриць, як завжди, прислухався до його поради.

розділ одинадцятий

де Суперагент 000 марно намагається проникнути у підсвідомість бабусі-ніндзя, а до всесвітньої катастрофи залишаються лічені секунди

Підступна зловмисниця продовжувала вдоволено реготати, дивлячись, як навколо неї безпорадно борсаються й силкуються зіп'ястися на ноги її поплічники.

Напруживши свою могутню волю та інтелект, Гриць Мамай вп'явся поглядом в очі бабусі-ніндзя. Та що це? На обличчі старої лиходійки не ворухнувся жоден м'яз. Натомість помічники підступної бабусі враз завмерли у чудернацьких позах, і залюю прокотилося голосне хропіння. Звичні до тупого виконання команд, бандити вмить скорилися телепатичному впливові Суперагента і занурилися у глибокий гіпнотичний сон.

“Певно, броньоване скло капсули не пропускає моїх біохвиль”, — здогадався Гриць. Та в цю мить бабуся зауважила свого давнього суперника.

— Гей ти, недобитку! — Бандитка ніби вдавилася власним реготом і враз споважніла.

Її голос, підсилений потужною аудіоапаратурою, загримів по цілій залі і, відбиваючись від металевих стін, примусив Суперагента затулити вуха долонями.

— На що ти сподіваєшся? Нехай мої телепні-помічники й цього разу не змогли тебе дістати. Та не радій — за кілька хвилин ми з моєю залізною подружкою влаштуємо невеличкий показовий виступ! — Лиходійка, підвішена у прозорій капсулі за сотні дротинок, поворухнула ногами, і Суперагент з жахом відчув, що статуя зробила велетенський крок уперед.

— Так-так! — У голосі бабусі-ніндзя залунала шалена радість. — До мого тіла під'єднано сенсорні надчутливі прилади. Варто мені хоч мізинцем поворухнути, як ця гігантська потвора слухняно повторить мій жест.

— Зажди! — скрикнув Суперагент і впритул наблизився до прозорої оболонки, за якою ворушила кінцівками цинічна зловмисниця. — Хіба ти не розумієш, що коли викличеш нові катаклізми, то життя на Землі може загинути? Невже ти віриш, що зможеш керувати тайфунами, землетрусами та повенями?

— Я можу все! — хвалькувато вигукнула бабуся-ніндзя й ледь плеснула в долоні.

В ту ж мить металева статуя страшно здригнулася, й Суперагент покотився додолу, невтримно падаючи у люк, що враз відкрився під його ногами. Вже падаючи у безвість, Гриць встиг помітити сліпучі цифри, що миготіли на величезному таймері над головою бабусі-ніндзя. До вибуху залишалася п'ятдесят дев'ять секунд...

розділ дванадцятий

у якому ми стаємо свідками неймовірних випробувань, що випали на долю малюка Яромира, і захоплюємося самовідданістю скромної блакитнокрилої комахи

Сонце хилилося до обрію, коли обдарований малюк Яромир опинився на краю стрімкого гірського провалля. Ген унизу, серед уламків скель, вирувала бурхлива річка.

“Треба поспішати, — подумав Яромир, — у горах швидко сутеніє, і за півгодини тут запанує глупа ніч”.

Тож кмітливе хлоп'я вправно розмотало сувій мотузок, причеплений до паска, й блискавичним рухом кинуло його через провалля. Яромир не схибив — згорнута петлею мотузка зачепилася за тендітну секвою, що росла на самісінькому краєчку прямовисного урвища. Яромир, обхопивши руками й ногами мотузку, замірився вже переправлятися на протилежний берег, коли почув над вухом тоненьке дзижчання.

— Едіку! — вражено вигукнув малюк. — Ти ж залишився, у наметовому містечку разом з мамою, дідусем та Сніговим Барсом?

— Я не міг покинути тебе напризволяще! — продижчав шляхетний тарган і згорнувши крильця, сів на плече хлопчика. І потім, у правилах племені індіанців крі сказано: “Тому, хто хоче бути посвяченим у воїни, не повинна допомагати жодна інша людина”. А я ж бо лише скромна комаха. Щоправда, наділена інтелектом та здатністю літати. — І Едік з ледь прихованою гордістю поглянув на свої блакитні крильця.

— Ну, тоді мерщій у дорогу, — мовив Яромир і розпочав небезпечну переправу. Хлоп'я вправно перебирало руками й ногами, не зважаючи на те, що від цупкої мотузки руки в нього вкрилися мозолями, а під ним, у глибокому проваллі, Шаленів стрімкий потік. Ось-ось він вхопиться рукою за тендітне деревце, що міцно вп'ялося корінням у кам'яну поверхню. Та цієї миті над його вухом, перекриваючи шум гірського потоку, пролунала пересторога:

— Обережно! Гадюка!

Хлоп'я вражено глянуло на гілку, яку щойно хотіло вхопити рукою, й побачило, як та гілка враз ожила й з огидним сичанням поповзла по шерехатому стовбуру.

— Дякую тобі, Едіку, — прошепотів хлопчик. Попри те, що Яромир мав надприродні здібності у хвилину небезпеки міг проходити крізь стіни і навіть літати, він все ж залишався вразливою, беззахисною дитиною, і лапка вірного друга була йому зараз, як ніколи, у пригоді.

розділ тринадцятий

де Суперагент 000 Гриць Мамай напружує геть усі морально-фізичні сили, аби зупинити годинниковий механізм вибухового пристрою, а бабуся-ніндзя ворушить кінцівками, що призводить до непередбачених наслідків

Гриць Мамай сторчголов летів додолу, відчуваючи, що ось-ось розіб'ється об металеві підшови гігантської потвори.

— Це неприпустимо! — враз пролунав у голові Гриця мужній баритон, і Суперагент упізнав власний внутрішній голос.

— Що саме? — ввічливо поцікавився Суперагент, невтримно падаючи у безодню.

— Ти не можеш загинути! Вибух, який має пролунати за 59 секунд, викличе всесвітню катастрофу. Тут, на схилах Дніпра, міститься одна з найважливіших енергетичних точок Землі. Друга — у Скелястих горах Канади. Варто порушити світову рівновагу— і планетою прокотяться страшні стихійні лиха. Почнеться виверження давно згаслих вулканів, гігантські хвилі-цунамі затоплять суходіл, а землетруси зруйнують міста і села.

Ці гіркі, але правдиві слова вплинули на Суперагента, мов холодний душ. Блискавичним рухом правиці він натиснув на ґудзик лівої нагрудної кишені скромної шкіряної куртки. Звідти вилетіла довга сталева пружина, і велика гумова присоска, приладнана до кінця пружини, міцно присмокталася до металевої поверхні статуї. Потужна пружина стислася і підкинула Суперагента високо вгору, аж до краю потаємного люка, крізь який бабуся-ніндзя кинула його до провалля.

Ніким не помічений Гриць причаївся в кутку величезної зали. Навкруг було темно. Тільки над головою підступної злочинниці, що висіла у капсулі, під'єднана до центру управління металевою потворою, світилося табло таймера. На ньому, раз у раз змінюючись, миготіли цифри.

— До вибуху лишилося якихось п'ять секунд, — прошепотів внутрішній голос, і Гриць вперше вловив у ньому розпач.

— Ні, друже! — відказав Суперагент. — І за п'ять секунд можна врятувати світ!

Гриць підстрибнув, стрімко злетів угору і в польоті натис правою ногою, взутою у кросівку фірми «Reebok», на червону кнопку, що стриміла на кришці таймера. Миготіння припинилося і таймер завмер на цифрі один.

— Й-а-а-а! — пролунав скажений вереск. То кричала розлючена бандитка, безладно борсаючись у переплутаних дротах. Зловмисниця втратила самоконтроль і забула, що до її тіла приєднано надчутливі сенсорні пристрої, які до найменших дрібниць передають її рухи гігантській статуї. Металева громада, озброєна щитом і мечем, затремтіла, зрушила з місця і, гупаючи велетенськими ногами, трощачи все на своєму шляху, рушила вперед...

розділ чотирнадцятий

у якому відважний малюк Яромир здирається на скелю й виконує настанови Снігового Барса

Сутінки сповили землю, коли наділене надзвичайними здібностями хлоп'я опинилося біля підніжжя найвищої вершини Скелястих гір.

— Серце підказує мені, що не можна гаяти ані хвилини. Я маю здертися на цю скелю якнайшвидше, — промовив малюк до вірного таргана Едіка, що кружляв над його головою, тріпочучи блакитними крильцями.

— Схаменися, — спробував застерегти Яромира обережний Едік. — Адже сонце за мить сховається. Як ти вилізеш по цій стрімкій скелі в суцільній темряві?

— Едіку, ти забув, що я бачу вночі не гірше, ніж удень. Це в мене спадкове. Крім того, до Срібlistого орла легше буде підкрастися, коли він спатиме, — розважливо додав малюк.

Перші кілька метрів, які здолав Яромир, піднімаючись прямовисною скелею, були найтяжчі. Кам'яна стіна була вкрита памороззю, і ноги хлопчика ковзали по слизькому камінню. Та поступово Яромир набув вправності й, чіпко хапаючись за природні заглибини й опуклості вже за годину досяг вершини.

Жоден камінець не зашарудів під ногами Яромира, коли він упритул підкрався до Срібlistого орла й щосили смикнув його за хвоста, вириваючи найдовшу пір'їну.

Грізний клекіт прокотився над зануреними у нічний спокій горами. Розгніваний птах розправив могутні крила й злетів над вершиною. Але Яромир з Едіком були вже далеко.

Тепер, виконавши завдання Снігового Барса й пройшовши випробування, Яромир міг застосувати свої надзвичайні здібності. Малюк широко розкрив руки і... полетів. Так! Коханий син Суперагента 000 Гриця Мамая та золотоосої красуні Зореслави володів секретами левітації — без будь-яких зусиль міг підніматися в повітря й переноситися на далекі відстані.

— Чому ж ти здирався на скелю, а не злетів на неї? — здивовано запитав Едік.

— Такі правила посвячення у воїни крі. Я не міг їх порушити, — мовив Яромир і, загальмувавши, обережно вхопив шляхетну комаху за крильця й посадовив до внутрішньої кишені теплої пухової куртки.

розділ п'ятнадцятий

де рідні та друзі Суперагента 000, з'єднавши зусилля, будують телепатичний місток між Канадою й Україною, а аметистова труба перетворюється на природний енергетичний випромінювач

А тим часом в аметистовій печері, потерпаючи за долю Яромира, не спали його рідні та друзі. Вони мовчки сиділи навколо погаслого багаття, напружено прислухаючись до найменшого шарудіння. Та ба, навколо панувала цілковита тиша.

Враз Зореслава вхопилася за серце і, мов підкошена, впала на кам'яну підлогу, всіяну аметистовим пилом. Професор Байда, кіт Шніцель і навіть мужній вождь індіанського племені крі Сніговий Барс розгублено дивилися на золотокошу красуню, не розуміючи, що сталося.

— Це звістка від Гриця! — зойкнув крокодил Кирило.

Наділений інтелектом та телепатичними здібностями плазун також вловив імпульс, що долетів до Скелястих гір з далекої України. Крокодил напружився, від носа до кінчика шпичастого хвоста його почала бити лихоманка. Він підповз до Зореслави й кілька разів делікатно лягнув кохану дружину Суперагента по зблідлих щоках.

— Грицю! — схлипнула Зореслава, приходячи до тями. — Як ми можемо допомогти тобі?

— Треба пробитися крізь металевий панцир, який оточує Гриця й затримує його телепатичні сигнали, — запропонував крокодил Кирило.

— Авжеж, — погодився професор Байда.

Друзі міцно взяли за руки, утворивши навколо багаття живе коло.

— Я бачу Гриця, — прошепотіла Зореслава, він хоче передати нам щось дуже важливе. Але я можу вловити лише якісь уривки думок: "... всесвітня катастрофа... енергетичний сигнал... разом... врятувати людство.

— Самим нам не впоратися, — сумно зауважив професор Байда. — От коли б тут був Яромир! Хлоп'я ж бо наділене могутньою силою...

— Нащо ви послали його у смертельно небезпечну дорогу? — дорікнула Зореслава Сніговому Барсові, і на її віях уже вкотре забриніла прозора материнська сльоза.

— Схаменися, золотокоша жінко! — з гідністю! відказав мужній вождь племені крі. — Твоєму синові випала велика честь відкрити таємницю Скелястих гір. Тут, під аметистовою печерою, — енергетичний центр. Він вбирає у себе космічну енергію вже друге тисячоліття. Ця сила здатна врятувати людство від загибелі. Але вивільнити її може лише посвячений — твій син... Якщо встигне!

Зореслава зашарілася й похнюпила голову. Слова Снігового Барса роз'ятрили їй душу. Рясні сльози покотилися з очей золотокошої красуні, утворюючи на підлозі химерний візерунок.

— Погляньте, — схвильовано вигукнув професор Байда, показуючи на крихітний отвір, подібний до замкової шпарини, що утворився на підлозі, зрошеній материнськими сльозами.

— Знати б ще, де ключ від цього замка, — сумно зітхнув крокодил.

— Ось він! — враз пролунав дзвінкий хлоп'ячий голос, і до печери влетів засапаний Яромир, міцно тримаючи над головою довгу срібlistу пир'їну.

Хлоп'я опустилося додолу і, радісно усміхнувшись, встромило у маленький отвір у підлозі перо, вискубнуте з хвоста Срібlistого орла.

Тієї ж миті підлога під ногами друзів почала розсуватися, а природне склепіння, всіяне бузково-рожевими аметистами, розкрилося, і до печери увірвалися перші промені сонця, що сходило над могутніми вершинами Скелястих гір.

розділ шістнадцятий

у якому першими жертвами знавсіної бандитки стають безневинні українські міліціонери, а Суперагент отримує несподівану моральну підтримку з-за океану

— Ось вам, поганці! — заверещала бабуся-ніндзя, вимахуючи руками і ногами, до яких було приладнано чутливі передавачі.

Кожен рух бандитки слухняно повторювала гігантська металева статуя жінки, озброєної щитом і мечем. Першими жертвами лиходійки стали прості українські міліціонери, які саме проїжджали набережною Дніпра у скромному патрульному джипі.

Велетенська п'ятка статуї розчавила автомобіль, мов шкаралупу волоського горіха. Та, зібравши в кулак усю мужність, міліціонери вистригнули назовні і відбулися тільки синцями й струсами мозку.

— Петре! Що воно було? — звернувся до свого товариша травмований сержант.

— Це Годзіла! — заволав Петро, котрий нещодавно переглянув однойменний фільм про американського монстра-ящера.

На жаль, нерви захисника порядку не витримали.

— Хлопці, тікайте, воно всіх потопче! — Міліціонер кинувся навтіки, безсило вимахуючи вже непотрібною смугастою паличкою.

Але велетенська озброєна потвора була вже далеко. Кожен її крок наближав бабуся-ніндзя до мети — центру Києва, де зловмисниця намірялася захопити будинок радіо й телебачення та передати свої вимоги до урядів усіх країн світу.

— Ось вам нові плиточки, — примовляла бандитка, гупаючи ногами, а металева статуя слухняно повторювала її рухи, руйнуючи нову бруківку прадавнього міста.

Вона не забувала вимахувати й залізним мечем, трощачи все на своєму шляху. За щасливим збігом обставин, під караючий меч залізної жінки потрапляли будівлі, які не мали мистецької та історичної цінності. До того ж у них містилися установи і вночі там нікого не було.

А що ж у цей критичний момент робив Суперагент 000 Гриць Мамай? Невже він спокійно спостерігав за безчинствами й руйнуваннями, що їх чинила бабуся-ніндзя на пустельних вулицях нічного міста? Звісно, ні! Але Гриць ніяк не міг пробитися крізь потужний куленепробивний панцир, який оточував бандитку.

“Якби ж поряд зі мною були рідні та друзі!” — подумки вигукнув Суперагент і враз відчув неймовірний спалах енергії.

— Ми з тобою, Грицю! — почув він гомін до болю знайомих голосів: коханої дружини Зореслави, сина-вундеркінда Яромира, геніального професора Байди, ба навіть шляхетний голос крокодила Кирила та тоненьке дзиччання обдарованого інтелектом таргана Едіка.

розділ сімнадцятий

де, завдяки колективним зусиллям, ходу металевої потвори зупинено, а бабуся-ніндзя вдається до випробуваної зброї

Серце у грудях Суперагента гучно закалатало, а на сліпучо-білій футболці, яка обтягувала його могутній торс, затріпотів пелюстками ніжний пролісок — символ кохання, який вірна дружина й бойова подруга Гриця Мамаю Зореслава вишила власними руками.

— Ось тепер ми переможемо і врятуємо людство від загибелі! — радісно озвався внутрішній голос Гриця Мамаю.

— Авжеж! — погодився з ним Гриць і спрямував палаючий погляд на прозору капсулу, в якій бабуся-ніндзя вимахувала кінцівками, обплутаними тонкими чутливими передавачами-дротинками.

Лусь! Трісь! Дзень! То розліталася на скалки капсула, виготовлена з куленепробивного скла.

Ще мить — і бандитка лежала на металевій підлозі, борсаючись у дротах, немов безпорадна муха у павутинні. Лиходійка скреготала вставною щелепою, навісніючи від безсилої люті.

Гриць подивився в очі зловмисниці проникливо й мудро. Здавалося, бандитка от-от усвідомить свої помилки й розкається у вчинених злочинах.

Та не так сталося, як гадалося. Раптово оскаженіла бабуся виплуталася з дротяної павутини й, скочивши на рівні ноги, вихопила з-за пазухи свою улюблену зброю — нунчаки. Віртуозно вимахуючи у повітрі важкими палицями, з'єднаними міцним ланцюгом, бандитка почала кружляти навколо Гриця, войовничо скрикуючи й брутально лаючись.

Та Гриць Мамай не був би славетним Суперагентом 000, захисником дітей, старих та малозабезпечених, членом товариства захисту безпритульних тварин SOS, якби у цю вирішальну мить розгубився. В уламок секунди, серед безлічі знайомих йому східних та західних двобоїв, він вибрав найефективніший. Звісно, то був український гопак — старовинна боротьба, замаскована під народний танок.

Гриць закрутився на місці, мов дзига, а тоді пішов навприсядки, по черзі викидаючи вперед то ліву, то праву ногу. Вражена бандитка від несподіванки остовпіла і, загіпнотизована майстерним виконанням старовинного танцю, впала у глибокий транс. Щоб закріпити успіх, Суперагент зробив ще три кола навкруг бабусі, востаннє високо підстрибнув з розчепіреними ногами, а тоді із звитяжним криком “Нумо, гей!!!” приземлився на металеву підлогу.

розділ вісімнадцятий

у якому перед враженим читачем з'являється давно загублений мерзенний бультер'єр Льосік і мало не руйнує плани рятівників людства

Несподівано треноване тіло Суперагента пронизав гострий, нестерпний біль. У його джинси фірми «Levi's», туди, де було пришито задні кишені, вп'ялися гострі, немов голки, зуби. Гриць сягнув руками того місця, звідки надходили больові сигнали, і навпомацки розпізнав вірного помічника бабусі-ніндзя, мерзенного бультер'єра Льосіка. Тварюка вчепилася у тіло героя мертвою хваткою, і Суперагент зрозумів, що позбутися оскаженілого собаки йому буде нелегко.

— Що робити? — запитав Гриць у свого внутрішнього голоса, знаючи, що завжди може розраховувати на його мудру пораду.

— Танцюй! — коротко відповів йому приємний баритон, і Гриць завзято закружляв по залі у шаленому ритмі гопака.

І сталося диво! Від несамовитого кружляння, підскоків та інших танцювальних фігур голова Льосіка пішла обертом, перед очима попливли кольорові плями, нижня щелепа собаки-вбивці безсило відвисла, і зганьблений бультер'єр, мов поліетиленовий мішок зі сміттям, лунко гепнувся на підлогу.

А Суперагент, мужньо долаючи біль у нижній частині тулуба, кинувся шукати пульт управління велетенським залізним монстром, що завмер у химерній позі.

Під купою дротів, що колись обплітали тіло бабусі-ніндзя і передавали кожен її порух залізній потворі, Гриць намацав невеличкий плаский предмет. Він рвучко потяг його до себе і радісно всміхнувся. Перед ним був пульт управління.

— Не можна гаяти ні хвилини, — сам собі наказав Гриць і натиснув на кнопку «Голова». І враз велетенська голова статуї зрушила з місця, а тоді відскочила набік і покотилася крутими схилами Дніпра додолу, ламаючи дерева, кущі та інші зелені насадження.

На щастя, в цей передсвітанковий час набережна була пустельна, тож голова, нікого не покалічивши, впала у воду і з голосним бульканням пішла на дно.

“Ні, знищувати цю потвору частинами надто довго”, — подумав Суперагент і рішуче вдарив по кнопці з написом «Самоліквідація».

Гігантська металева статуя дрібно затремтіла і почала розпадатися на крихтіні уламки. Добре, що Суперагент був до цього готовий. Зв'язавши докупі бандитів, які все ще спали під впливом гіпнозу, бабусю-ніндзя, котра перебувала у трансі, й очманілого бультер'єра Льосіка, він вистрибнув разом з ними назовні, майже не зазнавши тілесних ушкоджень.

розділ дев'ятнадцятий

де друзі силкуються об'єднати енергетичні струмені Землі, а тарган Едік тішиться заслуженою славою

Суперагент 000 Гриць Мамай стояв біля безформної купи металобрухту, яка ще недавно була гігантською статуєю, що погрожувала цілому світові залізним мечем.

— Як гарно стало враз на дніпрових схилах, — мовив Гриць, на повні груди дихаючи свіжим світанковим повітрям. — Ну що ж, спершу мені пощастило очистити від цієї потвори рідне місто, а тепер варто очистити й Землю від усілякої погані!

Суперагент напружив свої телепатичні здібності і напрочуд легко (адже його імпульси вже не блокувалися металевою оболонкою статуї) увійшов у контакт зі своїми рідними та друзями, котрі перебували у Скелястих горах Канади.

Перед його внутрішнім зором постала золотокоса дружина Зореслава, син-вундеркінд Яромир, геніальний професор Байда, а також їхній новий приятель — вождь індіанського племені крі Сніговий Барс, крокодил Кирило, кіт Шніцель та маленький блакитнокрилий тарган Едік. Гриць побачив, як з аметистової печери, крізь розкриті склепіння, виривається потужний сніп бузково-фіолетового проміння. Немов сяючий місток, енергетичний промінь перекинувся зі Скелястих гір до пагорбів Дніпра. Смуга сліпучого бузкового світла, пульсуючи, завмерла в тому місці, де ще недавно стриміла залізна потвора.

— То он воно що! — здогадався Суперагент. — Ця статуя блокувала позитивну енергію, що нуртувала в надрах української землі...

— Збуваються передбачення прадавніх цивілізацій, — почув Суперагент голос професора Байди, що долинув до нього з іншого куточка земної кулі, — про це казали знаки Софійської абетки, викарбувані в аметистовій печері.

— Ми зможемо об'єднати два надпотужні енергетичні потоки Землі, якщо діятимемо разом, — докинув і собі малюк Яромир.

Суперагент напружив усі свої могутні сили й зосередився на одній точці. От-от з-під землі мав вирватися сніп сліпучих променів, та після натхненного виконання гопака Грицеві бракувало сил. Друзі й рідні з-за океану і собі приєдналися до Грицевих зусиль, та все було марно: земля не віддавала своїх скарбів.

Здавалося, все втрачено. Та враз до друзів, що, взявшись за руки й лапи, стояли в аметистовій печері, приєднався обдарований тарган Едік. Тріпочучи блакитними крильцями, він сконцентрував думки й почуття на одному бажанні — і тієї ж миті на київській горі з-під землі вдарив яскравий струмінь світла і злився з бузковим променем, що долетів в Україну з Канади.

Гордий Едік сів на плече малюка Яромира й, склавши крильця, приймав поздоровлення від радісно збуджених друзів.

розділ двадцятий

і останній, де здійснюються найсміливіші мрії й сподівання позитивних героїв повісті, а злочинці отримують заслужену кару

З'єднавшись в одне ціле, потужні промені забуяли усіма барвами. Тепер енергетичний місток нагадував величезну веселку. Сніп світла тричі облетів навколо земної кулі, і тієї ж миті на різних континентах почали відбуватися дивовижні явища. Над Південним полюсом ураз зменшилася, а тоді геть зникла озонова діра,

крізь яку на Землю потрапляло смертоносне випромінювання. Ущухли землетруси, повені та виверження вулканів. На морях і океанах припинилися урагани й смерчі, а гігантські хвилі— цунамі відступили від суходолу й розчинилися у безмежних океанських надрах.

— Ти бачиш, синку? — подумки запитав Суперагент 000 малюка Яромира, і хлоп'я так само подумки відповіло йому:

— Бачу, тату, бачу!

До їхнього діалогу долучився професор Байда:

— Нам пощастило вивільнити приховані сили Землі. Вони дрімали у найпотаємніших глибинах, аби у слушну хвилину врятувати людство від загибелі.

— Якби не ви, — мовив і собі вождь індіанського племені крі Сніговий Барс, переходячи на телепатичний контакт із Суперагентом, — то ниці зловмисники порушили б світову рівновагу, й наша планета перетворилася на крижану пустелю.

— До речі, а де бабуся-ніндзя? — схвильовано запитала в чоловіка золотокоса красуня Зореслава, і її турбота й відданість хвилями долинули до Гриця Мамай через океан і зігріли душу теплотою й ласкою.

— Не хвилюйся, люба! — відказав Гриць і з усмішкою поглянув на групу зв'язаних до купи бандитів, що мерзлякувато шутилися й здивовано оглядалися довкола себе.

Ще недавно лиходії намірялися заволодіти світом, а тепер вони нагадували купу брудного ганчір'я. Шеф банди бабуся-ніндзя й досі перебувала у гіпнотичному трансі — так на неї подіяла нездоланна сила, прихована у народному танці гопаку, що його майстерно виконав Гриць Мамай. Бультер'єр Льосік також лежав на землі, задерши догори лапи, й тихо гарчав уві сні — певно, йому снилися брутальні садистські сни. А що іще могло наснитися псові, вихованому цинічною зловмисницею?

— Я ще раз спробую перевиховати цих жалюгідних істот, — промовив Гриць. — Вони хотіли викликати всесвітні катаклізми, зруйнувати цілі міста й країни. Тож тепер хай попрацюють сміттярами.

Гриць усміхнувся і, помітивши невеличкий курінь, де стояли відра, лопати, граблі й мітли, дістав звідти весь цей реманент і вручив кожному із бандитів знаряддя праці.

— Почнімо з цього. — Суперагент показав на купу металевого мотлоху, що височів на пагорбі. — Приберіть оте залізаччя. Хай хоч тепер буде користь від потвори, що стільки років стриміла на схилах Дніпра, погрожуючи цілому світові мечем.

— Так, тату, з цього металобрухту можна зробити веселе містечко, з каруселями, гойдалками й атракціонами, — радісно вигукнув малюк Яромир, який завдяки своєму хистові бачив усе, що відбувалося в цю мить на дніпровій кручі.

— Авжеж, синку! — погодився з ним Суперагент, втішений тим, що його малюк, хоча й наділений надлюдськими здібностями, все ж залишається просто дитиною зі своїми радощами і мріями.

У пошуках золотого кенгуру

Історія п'ята — шалена

розділ перший

у якому ми в черговий раз милуємося вправністю Гриця Мамай у виконанні складних йогівських вправ і стаємо свідками екологічного злочину, вчиненого бабуся-ніндзя

Суперагент 000 Гриць Мамай сидів у позі лотоса на розлогій гілці крилатого евкалипта. Його плечі та могутній торс були вкриті десятками різнобарвних папужок. У такий спосіб славетний герой, рятівник світу, переможець підступної міжнародної злочинниці бабуся-ніндзя гартував свою й без того крицеву волю. Спосіб гартування волі був простий, але дійовий.

Гриць рясно обсипав себе стиглим насінням українського соняшника. Тож, ясна річ, жодна пташка не могла не сісти на його засмагле тіло й не здзьобати рідкісні для австралійського лісу ласощі. Будь-яка інша людина на місці Суперагента, звичайно ж, захихотіла б і почала нервово струшувати ненажерливих пернатих. Адже їхні пазурясті лапки та дзьобики несамовито лоскотали чутливу шкіру героя. Та Гриць Мамай був незворушний, немов індійський Будда. Зусиллям волі він стримував непереборне бажання почухатися чи бодай поворошити накачаними м'язами.

Здавалося, тут, у самісінькому центрі австралійського континенту, де Суперагент 000 проводив давноочікувану відпустку, ніщо не могло відірвати Гриця від заслуженого

відпочинку. Та ба, не так склалося, як гадалося. Щойно Гриць поринув у нірвану — стан цілковитого спокою, й от-от вже мав подумки злитися з усім неосяжним Космосом, як його повернуло до суворой дійсності мелодійне, але наполегливе дзижчання мобільника, що його Суперагент завбачливо почепив на сусідню гілку.

Гриць точним рухом правиці схопив крихітний телефон, приклав до вуха і почув ніжний, але стурбований голос своєї бойової подруги й водночас коханої дружини — золотоконої красуні Зореслави.

— Грицю, стережися, я дізналася, що прямисінько до Австралії, туди, де ти відпочиваєш, наближається...

У цей момент розмова несподівано урвалася, натомість у слухавці залунав цинічний регіт. Гриць вмить напружив свою феноменальну пам'ять й ідентифікував ці до болю знайомі хрипкі звуки. Авжеж! Так брутально й жорстоко могла реготати лише одна в світі людина — бабуся-ніндзя.

— Гей, ти! Йог недодзьобаний! Зараз ти побачиш, на що здатна наймогутніша істота у всесвіті — я! Сила зла непереможна! Ось зараз я плесну в долоні... Хі-хі-хі! — Бабуся-ніндзя востаннє огидно захихотіла й кинула слухавку.

— Невже підступна лиходійка знову втекла з виправного притулку для карних злочинців похилого віку імені Рабіндраната Тагора? — запитав Гриць у свого власного внутрішнього голосу.

Та відповіді він не розчув. Бо саме цієї миті різнобарвні папужки, які досі миролюбно паслися на широких Грицевих плечах та грудях, оскаженіли. З пронизливими криками вони накинулися на безборонного Суперагента і почали люто дзьобати його в найменш захищені частини тіла.

розділ другий

де допитливий читач дізнається про видатний винахід Суперагента 000 і разом з ним милується чарівною австралійською фауною та флорою

Гриць тут-таки мобілізував усі внутрішні сили свого тренованого організму, немов стиснута пружина підскачов високі вгору, аж до самісінької верхівки могутнього евкаліпта. Тоді зробив на льоту потрійне сальто з переворотом і пружно приземлився на шовкову траву, що росла під деревом.

Слід зауважити, що Гриць досяг такої довершеності у володінні власним тілом, що й зараз, у хвилину страшної небезпеки, він втрапив точнісінько у кросівки фірми «Reebok», які стояли під евкаліптом.

Кількома стрибками він досяг свого улюбленого автомобіля «Ферарі», який, немов стиглий помідор, червонів у затінку густих австралійських заростей. Суперагент натис на педаль газу, і слухняна машина з шаленою швидкістю зірвалася з місця й полетіла геть від оскаженілої зграї галасливих папуг. Древа, які траплялися на шляху ферарі, не могли зупинити невтримний рух унікальної машини.

Річ у тім, що Гриць був не лише неперевершений — шеним слідчим. Він знав усі види боротьби, включно з давньоукраїнськими прийомами нападу та оборони, хитромудро зашифрованими в українському народному танку гопак. А окрім того, мав ще й видатні здібності винахідника. Так, саме Гриць Мамай зробив на перший погляд просте, але водночас геніальне відкриття.

Для того щоб автомобіль не потрапляв у дорожні пригоди, не розбивався й не калічив водія та пасажирів, його ферарі було виготовлено зі спеціальної надміцної та пружної... гуми! Отож тепер, вдаряючись у велетенські стовбури дерев, наїжджаючи на гігантські кам'яні брили та падаючи у глибокі вирви, ферарі немов м'ячик підстрибував, відлітав у інший бік і, неушкоджений, продовжував їхати вперед, рятуючи свого власника від небезпеки.

Врешті, пересвідчившись, що птахи його більше не переслідують, Гриць натис на гальма й зупинився. Слід було зосередитися, розібратися в ситуації, яка склалася, а головне — зрозуміти, який злочин тепер замислила невгамовна стара бандитка. Адже Гриця вона хотіла знищити саме тому, що лише він міг розгадати найхитромудріші плани досвідченої лиходійки й стати на перепоні її ницим замірам.

Гриць озирнувся навкруги. Його пильний погляд зупинився на пурпурово-червоному диску сонця, що хилилося за обрій. Очі славетного героя, які мали властивість бачити все в радіусі 180 градусів, зафіксували вечірню прогулянку родини незграбних качконосів. Ці дивовижні ссавці, що відкладають яйця, здавалося, геть забули, що вони занесені до Червоної книги й от-от можуть зникнути. З усього було видно, що на апетит качконоси не скаржаться. Вони заповзято розгрібали широкими дзьобами землю й рингу, намагаючись поцілити одне одному в носа.

Впали в око Грицеві й пухнасті ведмедики коала, що повільно лазили по евкаліптах, смакуючи поживними евкаліптовими листками..

розділ третій

у якому Гриць Мамай чує тривожні загадкові звуки і мимоволі стає свідком таємного обряду австралійських аборигенів

Гриць на повні груди вдихнув повітря, сповнене евкалиптових пахоців.

— Треба не забути назбирати евкалиптового листя. Адже це — незамінні ліки для полоскання горла, ротової порожнини та носа, — нагадав Суперагентові хазяйновитий внутрішній голос, який завжди дбав про медичне обслуговування свого хазяїна та його родини.

Однак Суперагентові зараз було не до заготівлі лікарських рослин. Він опинився сам-один посеред австралійського лісу. Стрілка, що вказувала на рівень бензину у баці ферарі, стояла на позначці 0. Мобільний телефон безжально роздзьобали оскаженілі папуги, а з одягу на Суперагентові були лише кросівки та коротенькі джинсові шорти. Тим часом наближався вечір, і слід було подумати про ночівлю.

Про вечерю Гриць не думав — його могутній тренований йогівськими вправами організм міг легко насититися будь-якими корисними квітами, травами, пагінцями дерев та кущів. Зараз найголовнішим було передбачити, що саме замислила підступна бабуся-ніндзя, й будь-що випередити її.

Несподівано до чутливого слуху Гриця долинули тривожні звуки. Пронизливі зойки зливалися з ритмічними ударами барабана. Звук ставав дедалі гучнішим, тож Суперагент пішов у напрямку дивної мелодії і невдовзі опинився на краю широкої галявини, з усіх боків оточеної непролазними хащами.

Посеред галявини горіло багаття, і навколо яскравого жовтогарячого вогню, що стрімко злітав догори, танцювала групка химерне розмальованих білою фарбою людей. Спершу Грицеві видалося, що то бавляться пустотлива хлопчачи-підлітки. Та, придивившись, Гриць Мамай зрозумів, що перед ним — плем'я австралійських аборигенів. Вбрані у спіднички із засушеної трави, аборигени раз у раз здіймали! вгору гострі списи й войовничо тупцяли на місці.

— Невже вони готуються до війни? — запитав у свого внутрішнього голосу Суперагент, і його серце стислося від жалю до цих відважних людей, єдиною зброєю яких були дерев'яні палиці з металевими наконечниками та ще бумеранги — дивовижний винахід австралійських народних майстрів.

— Ні, це танок мисливців. У такий спосіб аборигени готуються до полювання і просять у своїх богів ласки. Адже аборигени вірять, що у будь-якої речі, каменя, тварини, дерева чи квітки є душа. Що вони живі і вміють думати.

— Гм! — відповів Гриць. — Важко повірити, що ті боги зласкавляться і здобич сама плигатиме до рук цих химерно розмальованих людей...

Та в цю мить Суперагент відчув, як у його тіло вп'ялася гостра шпичка. Він спробував піднести руку щоб висмикнути її з плеча, та ба... кінцівки Суперагента 000 безсило повисли вздовж тулуба, коліна підігнулися, і Гриць, немов підрубане дерево, впав на вкриту вечірньою росою холодною австралійську землю.

розділ четвертий

у якому Суперагент 000 приходять до тьми серед воскових фігур, у його свідомість брутально вдирається бабуся-ніндзя, і Гриць уже вкотре вдається до мистецтва індійських йогів

Гриць Мамай розплющив очі й спробував звестися на рівні ноги. Та ба! Його кінцівки було міцно стиснуто товстими мотузками, а рот — заліплено широким лейкопластиром. Навколо панувала цілковита темрява. Але Суперагент напружив волю й перемкнув зір на режим інфрачервоного бачення. І враз довколишні предмети набули чітких обрисів.

— Де я? — вражено запитав Гриць у свого внутрішнього голосу.

— Це нагадує музей воскових фігур, — приємним баритоном відповів той.

І справді, навколо Гриця Мамай у дивних позах завмерло кілька десятків аборигенів. Деякі з них у розпачі схопилися за голови, інші тримали в руках зброю. Невідомий скульптор так майстерно виліпив усі ці постаті, що, здавалося, вони от-от оживуть і кинуться в бій.

“Дивно, навіщо комусь знадобилося ховати мене у цьому музеї, і чому мене зв'язали та ще й заліпили рота?” — подумав Суперагент.

Проте він не встиг відповісти собі на це запитання. Бо в його свідомість несподівано увірвався брутальний регіт бабусі-ніндзя. Стара злочинниця сміялася так голосно, що Гриць здригнувся від огиди.

— Тремти, тремти, голубчику, — презирливо вигукнула бандитка. — Тепер ти від мене не втечеш. Я зв'язала не лише твої руки й ноги. Я заволоділа твоєю свідомістю! Жодна думка з твоєї голови не прослизне повз мою увагу! Віднині ти — мій раб!

“Овва! — подумки озвався Суперагент. — Коли б ти й справді могла читати мої думки, то зрозуміла б, що я тремчу не від страху, а від огиди й зневаги!”

Гриць зосередився, заблокував думки за допомогою відомої кожному йогові вправи: уявив, як у його голові виростає кам'яний мур, що захищає його свідомість від будь-яких сторонніх втручань, — і на повні груди вдихнув повітря. Тієї ж миті його потужні біцепси почали напинатися й рости на очах. Ще одне зусилля — і товстелезні, як корабельні канати, мотузки почали лускатися, ніби яєчна шкаралупа.

Блискавичним порухом правиці Суперагент розірвав пута на ногах, тоді відліпив пластир, що заклеював його рота, і випростався на повен зріст. Тепер Гриць Мамай був готовий дати віці січ будь-якому ворогові.

розділ п'ятий

де вражений читач знову зустрічається з бультер'єром Льосіком, а Суперагент робить несподіване відкриття

Зненацька суцільну темряву розітнуло яскраве світло, і на стіні таємничої кімнати, заповненої завмерлими фігурами, спалахнув велетенський екран. На екрані з'явилася бабуся—ніндзя, вбрана у чорні обтислі штани й таку ж чорну сорочку. Голова лиходійки була запнута яскраво-червоною банданою. В руках вона крутила нунчаки — дерев'яні палички, з'єднані між собою металевими ланцюжками.

Біля ніг бандитки сидів білий бультер'єр Льосік. Пес віддано зазирає бабусі у вічі й метляв кущим хвостом. За плечима старої зловмисниці стояли її вірні поплічники — рудий мордатий здоровило, в якому Суперагент упізнав професійного найманого вбивцю Чмиря-Байструченка, та лисий, як коліно, міжнародний терорист на прізвисько Гаплик. Уся бандитська зграя вдоволено шкірила зуби, немов рекламуючи зубну пасту «Blend-a-med».

— Здається, пані лиходійко, після останньої нашої зустрічі вам довелося вставити нову порцелянову щелепу? — ввічливо поцікавився Гриць Мамай, і усмішки враз сповзли з облич бабусі-ніндзя та її посіпак.

— Ти, мабуть, не розумієш, що жити тобі залишилося секунд тридцять, не більше, — люто просичала бандитка й плеснула в долоні.

Суперагент почув навколо себе дивне шарудіння.

— Стережися! — голосно скрикнув внутрішній голос, і Гриць ледве встиг ухилитися від бумеранга, що просвистів над самісінькою його головою.

Лише те, що Гриць мав блискавичну реакцію, врятувало йому життя. Та не встиг він отямитися від несподіваного нападу, як з усіх боків на нього посипалися списи, стріли та бумеранги. І вражений Суперагент 000 побачив: фігури, що їх він вважав восковими, ожили і почали наблизитися, будь-що намагаючись вкоротити йому віку.

розділ шостий

у якому бойова подруга й кохана дружина Суперагента 000 Зореслава спершу непокоїться, а тоді докладає всіх зусиль, аби не впасти у відчай

У той час, коли на далекому австралійському континенті Гриць Мамай ухилився від бумерангів знавіснелих аборигенів, на далекій Україні його кохана дружина, золотокоса красуня Зореслава стояла біля вікна і з сумом дивилася на лапаті сніжинки, що кружляли за вікном. Наближався Новий рік, а від Гриця не було жодних звісток. Востаннє Зореслава чула мужній голос чоловіка тоді, коли їхню розмову брутально перервала бабуся-ніндзя. На очах золотокосої красуні забриніли сльози, які повільно скрапували додолу й зволожували землю у горщиках з квітами, що стояли на підвіконні.

Зореслава мимоволі замилювалася квітами і пригадала, як коханий чоловік подарував їй шовкову косицю. Цю рідкісну рослину, яку називають ще едельвейсом, він розшукав у Карпатах, на самісінькому вершечку гори Говерли, і зберіг її, зігріваючи на грудях теплом власного серця. Кілька сльозин бойової подруги Суперагента 000 впало й на хрещатий барвінок, чорнобривці та мальви, які, незважаючи на холодну пору року, рясно цвіли в ошатній оселі славетного героя.

Зореслава підійшла до вишитого хрестиком портрета коханого чоловіка. Гриць Мамай був зображений на полотні в той момент, коли він виконував одну з найскладніших фігур стародавньої української боротьби, замаскованої під народний танок гопак. Картину прикрашали рясні кетяги калини, що надзвичайно пасували до червоних шароварів, у які був убраний Суперагент.

Зненацька Зореслава помітила, що полотно вкрите дрібненькими вишитими хрестикам почало надиматися, і на грудях вишитого героя з'явився напис:

*Перебуваю у південній Австралії.
Даю відсіч знавіснілим аборигенам.
Цілую. Обіймаю.
Гриць.*

розділ сьомий

де кохана дружина й бойова подруга Гриця Мамає Зореслава б'є на сполох і заміряється спорядити рятувальну експедицію до Австралії, та на заваді їй стає вже знайома нам лиходійка

За вікном затишної оселі Суперагента 000 та його коханої дружини Зореслави так само повільно падав лапятий сніг, та в душі у бойовій подруги Гриця Мамає вирувала буря. Золотокоса красуня щойно прочитала напис, який проступив на портреті героя, і зрозуміла, що її чоловік опинився у безвиході.

— Якщо Гриць зважився передати додому це повідомлення, то його життя й справді загрожує страшна небезпека! — прошепотіла Зореслава, й на її очах забриніли прозорі, немов вранішня роса, сльози.

Але це не були сльози відчаю та розпуки. Хоча серце жінки сповнювали тривога й співчуття до коханого, та вона розуміла, що тепер доля Гриця залежить від неї. Зореслава підбігла до комп'ютера і вправно вдарила по клавішах. Вона вирішила надіслати повідомлення про Грицеві клопоти електронною поштою відданим друзям Суперагента — крокодилові Кирилу і таргану Едіку. Завдяки геніальним експериментам професора Байди інтелект цих тварин давно вже сягнув рівня інтелекту члена-кореспондента Академії наук. Кіт Шніцель, найталановитіший з усіх учнів професора Байди, на жаль, втратив свої блискучі розумові та фізичні здібності, проте був так само відданий Суперагентіві й міг у будь-яку хвилину прийти на допомогу.

Син золотоконої красуні та Суперагента — Яромир саме відпочивав разом з друзями-пластунами у зимовому таборі в Карпатах. Хлопець опановував мистецтво виживання в екстремальних умовах високогір'я, а також вивчав тонке мистецтво гри на народному інструменті дрімбі. Тож дбайлива мати вирішила не тривожити сина.

“Можливо, Яромир потішить татуса вправною грою на дрімбі... Звичайно, якщо Гриць повернеться”, — подумала золотокооса красуня, і сльози знову рясно покотилися з її блакитних, наче лісові дзвіночки, очей.

Та в цю мить Зореслава побачила на екрані монітора обличчя бабусі-ніндзя. Лиходійка брутально ошкірилася, а тоді проказала хрипким прокуреним голосом:

— Ну що, ціпо обскубана, хочеш побачити свого пришелепкуватого йога живим?

Від хвилювання Зореславі перехопило подих, та все ж вона спромоглася швидко набрати лише одне слово: “Так!”

— Ги-ги! Я так і думала, — зареготала бандитка. — Біжи-но мерщій до поштової скриньки. Там інструкція, що тобі слід робити! Та не смій нікому говорити про Австралію й аборигенів. Бо вколошкаю твого Гриця, і сліду від нього не лишиться.

Почувши ці цинічні погрози, золотокооса красуня зойкнула й мов підкошена почала падати на тканий косівськими майстрами барвистий вовняний килим.

розділ восьмий

у якому Зореслава мало не втрапляє у пастку, та на допомогу їй вже вкотре приходять вроджена кмітливість і успадковані таємні знання

Коли золотокооса красуня отямилася, за вікном уже панували сутінки. На екрані монітора повільно кружляли екзотичні комп'ютерні рибки, і бойовій подрузі Суперагента враз здалося, що все це їй примарилося у страшному сні. І зникнення Гриця Мамає, і тривожне повідомлення від чоловіка, що в дивний спосіб з'явилося на його вишитому хрестиком портреті. І, головне, погрози бабусі-ніндзя.

Зореслава рвучко підвелася з підлоги, схопила ключі й побігла сходами донизу, до поштової скриньки. Схвильована красуня вже почала відчиняти дверцята скриньки, коли до її тонкого слуху долинули якісь тривожні звуки. Вона обережно зазирнула у шпаринку й відсахнулася: на дні поштової скриньки ворушилися, звивалися й сичали сплетені у клубок гадюки!

“То ось що замислила підступна злочинниця, — здогадалася вірна подруга Суперагента. — Вона хотіла занапастити мене, щоб я з друзями не змогла вирушити на допомогу Грицеві. Та

ні! Не діждешся, ница лиходійко! Гриць долав і не такі перешкоди й перемагав наймогутніших та найхитріших ворогів! І я буду гідною свого коханого!”

І, занурившись у власну підсвідомість, Зореслава пригадала старовинне замовляння, що передавалося в їхньому роду з покоління в пої коління. Ще маленькою дівчинкою вона вивчила ці таємні слова від свого дідуся-ворожбита. Золотокоса красуня замружилася, сконцентрувала усі свої вроджені екстрасенсорні здібності й почала ледь чутно примовляти-наспівувати:

На морі, на лукомор'ї
Стоїть Дуб розложистий, барзо хороший;
На тому дубі цариця-Яриця!
Будь же ти милосердна, будь милостива,
Посилай ти три сестри;
Марію-Полумарію, Анну-Полуанну,
Лукер'ю — Полулукерю,
Нехай виймуть зуб від гадини рябої,
Від польової,
Від трав'яної, від земляної, від водяної,
Від жовтопузої, від жовтобрюхої,
Від хатньої!

Щойно Зореслава проказала останні слова, як кубло гадюк розпалося, отруйні плазуни впали на дно поштової скриньки й завмерли.

розділ дев'ятий

де схвильований читач стає свідком розмови Суперагента 000 з власним внутрішнім голосом

У той час, коли вірна дружина Гриця Мамає знешкодила гадюче кубло за допомогою таємного замовляння, Суперагент намагався втримати атаку знавіснелих австралійських аборигенів. Та сили були нерівні. Гриць блискавично ухилився від ворожих стріл, що хмарою летіли в напрямку героя, і вони вже товстим шаром вкривали приміщення краєзнавчого аборигенського музею. Гриць на льоту перехопив кілька десятків бумерангів. Та, розуміючи, що тубільці стали жертвами гіпнозу, не зміг кинути бумеранга у натовп напасників.

— Що робити? — спокійно запитав Суперагент у свого внутрішнього голосу, хоча розумів, що проти зазомбованих аборигенів його не врятує нічого, навіть майстерно виконані прийоми давньоукраїнської народної боротьби, замаскованої під народний танок — гопак.

— Їх треба перепрограмувати, — так само спокійно озвався внутрішній Гриців голос. — Люди, що хоч раз зазнали гіпнотичного впливу, легко підпадають під дію сильнішої особистості. Треба тільки вгадати ключове слово чи сигнал, за допомогою якого їх ввели у транс.

розділ десятий

у якому Гриць Мамає знімає полуду з очей зазомбованих аборигенів, а бультер'єр Льосік падає додолу, мов стигла груша

Для будь-якої іншої людини це завдання було б нездійсненним. Та тільки не для Суперагента 000 Гриця Мамає. Він напружився й зосередив свою увагу лише на визначенні шифру, що міг, немов ключ від секретного сейфа, розблокувати свідомість австралійських воїнів.

Перед внутрішнім зором Суперагента, наче у шаленому калейдоскопі, замиготіли слова, уривки фраз, вигуки, що звучали різними мовами, включно з мовою місцевих австралійських племен. І несподівано, як у стопкадрі, у свідомості Гриця виник образ золотого кенгуру. Тварина довірливо дивилася на Суперагента зелено-жовтими очима й лапою злегка постукувала себе у груди.

— Кенгуру! — вигукнув Гриць, і в ту ж мить хмара стріл, що летіла в його бік, почала рідшати, а тоді й зовсім розвіялася.

— Так! — схвально озвався внутрішній голос. — Кенгуру мовою аборигенів означає “не розумію”, а перші європейці, що потрапили до Австралії й питали у місцевих жителів, як зветься ця чудернацька тварина з сумкою на животі, вирішили, що то і є її назва.

— Дивно, — відгукнувся Суперагент, розуміючи, що небезпека минула й можна перевести подих. — Адже я не сам здогадався, що це і є ключове слово. Мені ніби підказав хтось іззовні. Той золотий кенгуру немов хотів мені щось сказати.

Та роздуми Гриця було брутально обірвано. Несамовитий біль пронизав тіло славетного героя. Він рвучко повернув голову і побачив, що ззаду в нього вп'явся вірний посіпака бабусі-

ніндзя — бультер'єр Льосік. Знавісніла тварюка так міцно стисла зуби, що Гриць змушений був кілька разів високо підстрибнути. Аж тоді оскаженілий пес розчепив щелепи й, мов стигла груша, гепнувся на землю.

розділ одинадцятий

де стара зловмисниця викликає Суперагента на двобій, а вражені аборигени спостерігають за виконанням бойового гопака

— Й-й-а-а!!! — почувся несамовитий вереск, і до музейної зали, де купчилися аборигени, які щойно вийшли з гіпнотичного трансу, увірвалася бабуся-ніндзя.

Голова знавіснілої бандитки була запнута червоною банданою, вбрана вона була у чорний обтислий костюм японського ніндзя. В руках лиходійка тримала нунчаки — короткі палички, з'єднані між собою ланцюжками. Стару зловмисницю супроводжували її вірні поплічники Чмир-Байструченко та Гаплик.

Побачивши, що бультер'єр Льосік лежить біля ніг Суперагента, розкинувши лапи, бабуся-ніндзя зовсім оскаженіла. Вона прийняла бойову стійку і почала шалено жонглювати нунчаками, перекидаючи їх з руки в руку. Будь-хто на місці Суперагента 000 розгубився б. Адже майстерність, з якою досвідчена правопорушниця володіла цією традиційною японською зброєю, могла вразити найвідважнішого бійця. Та Гриць Мамай лише поблажливо усміхався, дивлячись на лиховісну зброю, що зі свистом розтинала повітря.

— Зараз я зітру посмішку з твоєї самовпевненої пики! — просичала бандитка і пішла у наступ.

— Краще схаменися й добровільно склади зброю, — спокійно відказав Суперагент і проникливо глянув у налиті кров'ю очі бандитки.

Та у відповідь на миролюбну пропозицію Гриця бабуся-ніндзя хрипко зареготала й блискавично викинула вперед смертоносні палички. Проте Гриць не розгубився. Він високо підскочив догори, а тоді закружляв навколо лиходійки у шаленому гопаку. Бабуся-ніндзя й не зогледілася, як нунчаки, якими вона вимахувала навсібіч, враз випорснули з її рук. Це Гриць Мамай перехопив небезпечну зброю й намотав її собі на руку.

Ще мить — і бабуся-ніндзя стояла із зав'язаними кінцівками й лише люто шкірилася, намагаючись вкусити Гриця за правіцю.

розділ дванадцятий

у якому схвильований читач дізнається, яку наругу вчинила бабуся-ніндзя над свідомістю довірливих мешканців Австралії

Щойно закінчився двобій між Грицем Мамаєм та бабусяю-ніндзя, як невисокі на зріст темношкірі аборигени скрутили бабусиних помічників, а тоді тісним колом оточили Суперагента і почали наввипередки розповідати про події останніх днів. На щастя, Гриць досконало володів мовою аборигенів, тож легко міг з ними порозумітися.

— Три дні тому до нас приїхала група науковців. Вони сказали, що вивчають народні австралійські легенди. Найбільше вони цікавилися старовинними переказами про золотого кенгуру, — схвильовано промовив воїн із намальованим на грудях крокодилем.

— Головною у них була ось ця стара жінка, — підхопив інший абориген і показав на бабуся-ніндзя. — Вона увімкнула якийсь дивний апарат, а що було далі — не пам'ятаю.

“Все зрозуміло, — вмить здогадався Гриць Мамай. — Стара бандитка знову зайнялася експериментами над людською свідомістю”

— Цинічна лиходійка загіпнотизувала воїнів за допомогою біохвильового апарата, викраденого у професора Байди, — долучився до розмови внутрішній голос Суперагента 000. — Бузувірка використала для зомбування найдорожчий для кожного місцевого жителя образ — золотого кенгуру! Що ж, нам залишається розв'язати цю загадку й віднайти священну для австралійців сумчасту тварину.

розділ тринадцятий

де Гриць Мамай зустрічається з рідними та друзями, і вони гуртом розробляють план дій

Покинувши у музеї знешкоджену бабуся-ніндзя та її вірних поплічників, Гриць з групою розмованих аборигенів заглибився у зарості австралійського лісу. Несподівано до надчутливого слуху Суперагента 000 долинули далекі, але до болю знайомі звуки. Він підвів голову і ген високо у небі, серед пухнастих білих хмар, побачив величезну жовтогарячу повітряну кулю. І попри те, що літальний апарат перебував на відстані кількох сотень метрів

над землею, Гриць Мамай упізнав слова й мелодію своєї улюбленої української народної пісні: "Чом ти не прийшов, як місяць зійшов..."

Цю ліричну пісню не раз співала славетному героєві його кохана дружина Зореслава. Та почувши її тут, посеред австралійського континенту, Гриць ледве стримав скупку чоловічу сльозу.

— Кохана! — вигукнув Суперагент 000 і прожогом кинувся до того місця, де от-от мала приземлитися яскрава повітряна куля.

Літальний апарат м'яко сів на галявині, і з великого плетеного кошика назустріч Грицеві почали вистрибувати його рідні та друзі.

Першою в обійми героя впала золотокоса красуня Зореслава, яка й у цю хвилюючу мить не переставала співати пісню ніжним, немов лісовий струмок, голосом. Тоді до могутніх грудей Суперагента притулився його улюблений син Яромир. Обдароване хлоп'я, перебуваючи у зимовому таборі у Карпатах, опанувало гру на народному інструменті дримбі. Тож, тулячись до татових грудей, хлопчик супроводжував материнський спів проникливим звучанням дримби.

Вражений Гриць побачив, що йому на допомогу прилетіли і його віддані друзі — інтелектуально розвинений тарган Едік, крокодил Кирило та кіт Шніцель. А головне, з плетеного кошика, прив'язаного канатами до повітряної кулі, вистрибнув і сам геніальний професор Байда, котрий за допомогою телепатичних біохвиль навчився знаходити спільну мову не лише з людьми, а й з тваринами та комахами.

— Ну що, Грицю, завдала тобі клопоту підступна лиходійка? — мудро усміхаючись, запитав у Суперагента 000 професор Байда.

— Авжеж, — і собі усміхнувся Гриць, намагаючись не показати, які тяжкі випробування випали на його долю за останні кілька днів.

розділ чотирнадцятий

у якому сивочолий абориген малює карту й попереджає Гриця, його друзів та рідних про смертельну небезпеку

Не встиг Гриць Мамай привітатися з рідними та друзями, як відчув, що хтось делікатно, але наполегливо торсає його за плече. Гриць озирнувся й побачив заклопотане обличчя сивочолого вождя племені аборигенів із кістяною сережкою у вусі.

— О великий воїне, переможцю знавіснілої чаклунки! — ввічливо звернувся до Суперагента австралієць.

Гриць відчув у його голосі тривогу й зрозумів, що той хоче повідомити щось вкрай важливе.

І справді, абориген нахилився до Грицевого вуха і схвильовано зашепотів:

— О мужній герою, я відкрию тобі таємницю, яку мій народ береже, мов зіницю ока. Жодна біла людина досі не знала про те, де живе золотий кенгуру.

— Можете не шепотіти, — заспокоїв воїна Гриць, — тут усі свої.

Абориген хвильку повагався, а тоді вхопив тонку паличку й вправно намалював на сухій землі карту.

— Золотий кенгуру мешкає в цих скелях, — промовив вождь і поставив хрестика на самісінькій верхівці гірського пасма. — Але поспішайте. Він стає видимим лише один день на рік. І день той настав... сьогодні!

— А чому бабуся-ніндзя так прагнула захопити золотого кенгуру? — долучився до розмови професор Байда й проникливо глянув аборигенові у вічі.

— Бо золотий кенгуру володіє таємницею голубої блискавки. Хто хоч раз торкнеться його сліпучого, мов розпечене золото, хутра, стане всевладним! Але досі всі, хто намагався зустрітися із золотим кенгуру, зникали без сліду. Ми в ті гори не ходимо. Для мого народу каміння, куди ступала лапа цієї чарівної тварини, — священне!

Промовивши останні слова, ватажок аборигенів рвучко повернувся й підтюпцем побіг у Густі зарості австралійського лісу. А за ним довгою вервечкою потяглися й решта розмальованих аборигенів.

— Тату, треба поспішати. Скоро впадуть сутінки, і нам важко буде побачити священну тварину, — вигукнув син Суперагента Яромир і прожогом кинувся до прип'ятої товстою мотузкою до евкаліпта повітряної кулі.

За кілька хвилин Суперагент, його кохана дружина, професор Байда та інтелектуально розвинені тварини вже сиділи у кошику повітряної кулі, й вітер ніс їх на захід — туди, де височіли далекі гірські пасма.

розділ п'ятнадцятий

де геніальний учений професор Байда робить чергове видатне відкриття, син золотокої красуні Зореслави та Суперагента демонструє надприродні здібності, а читач із сумом прощається з улюбленими героями

Сутінки опускалися на вологі від вечірньої роси скелі, коли яскраво-помаранчева повітряна куля зависла над верхівкою гірського пасма. Ось і невеличкий кам'яний майданчик, що його ватажок аборигенів позначив хрестиком. Але майданчик був порожній. Друзі пильно огледілися, та не побачили жодних ознак золотого кенгуру.

— Коханий, — схвильовано прошепотіла Зореслава, ніжно дивлячись на Гриця Мамаю, — серце віщує мені, що ця місцина смертельно небезпечна. Аборигени не дарма ніколи не ступають на цю землю!

Суперагент, який завжди прислухався до віщування Зореславиного серця, замислився. Та на роздуми не було часу: сонце ось-ось сховається за обрієм, а таємницю золотого кенгуру так і не буде розгадано.

Та враз друзі почули тоненький голосок таргана Бдіка. Інтелектуально розвинена комаха, як завжди, зголосилася на героїчний вчинок у найкритичнішу мить.

— Пане Грицю, але ж вождь говорив про те, що до кенгуру не може наблизитися людина. Проте він нічого не сказав про комах...

— Авжеж, і про крокодилів також! — долучився до Едіка крокодил Кирило і спритно стрибнув на край плетеного кошика. Кіт Шніцель, хоча й втратив свої унікальні екстрасенсорні здібності, все ж зрозумів, про що йдеться, й приєднався до приятелів.

Щойно крокодил, кіт та обдарований тарган Едік приземлилися на кам'яному майданчику, повітря розітнула сліпуча блакитна блискавка.

Суперагент та його супутники замружилися, а коли розплющили очі, то побачили, що поруч з Кирилом, Едіком та Шніцелем стоїть дивовижна істота. Її хутро палало золотою барвою. Здавалося, золотий кенгуру от-от зникне у сліпучому полум'ї.

Професор Байда вихилився з кошика й спрямував на тварину свій біосенсорний апарат. І тоді друзі почули мелодійний голос:

— Я відчуваю імпульси добра. Нехай до мене наблизиться дитина, що вміє літати й проходити крізь скелі.

Кенгуру підвів голову, глянув у напрямку повітряної кулі і поманив Яромира короткою золотою лапкою. Відважне хлоп'я, не вагаючись ні хвилини, розкинуло руки й стрибнуло просто в обійми вогненної істоти. Зореслава лише встигла зойкнути і, мов підкошена, впала на дно кошика. Та хвилювалася вона даремно. Обережно підхопивши Яромира, золотий кенгуру поставив його навпроти себе й пильно глянув у вічі хлопчикові. Той не відвів погляду навіть тоді, коли між ним та чарівною твариною спалахнула сліпуча блискавка.

Ще мить — і золотий кенгуру зник, ніби розчинився у повітрі, а Яромир з крокодилом Кирилом, котом Шніцелем та обдарованим тарганом Едіком вскочили до кошика повітряної кулі, яка опустилася зовсім низько до землі.

Золотокося красуня Зореслава, яка вже прийшла до тями, притулила Яромира до грудей. Суперагент стримано поплескав відважне хлоп'я по плечу, але у тому жесті крилася глибока батьківська любов та гордість.

— Ну от, — радісно-збуджено вигукнув професор Байда, вдоволено потираючи руки, — таємницю золотого кенгуру розгадано. Мій біосенсорний апарат розшифрував енергетичні сили, що випромінює ця дивовижна істота. Це енергія, закладена у золотого кенгуру далекими пращурами сучасних австралійських аборигенів. Вони володіли таємними знаннями і, коли їхня цивілізація почала гинути, сконцентрували їх у голубій блискавці. Кенгуру чекав, коли до нього прийде людина, якій до снаги перебрати на себе цю силу. — І професор лагідно погладив онука по русявій голівці й зазирнув у його блакитні, немов вранішнє небо, очі.

— Ну що, ж друзі, — весело мовив Суперагент, з усмішкою глянувши на своїх супутників. — Час вирушати додому, в Україну. На нас там чекають нові пригоди, а сила, що її здобув Яромир у горах Австралії, стане нам у пригоді.

Жовтогаряча повітряна куля здійнялася у небо і, підхоплена вітром, стрімко полетіла у напрямку України, туди, де вже починався ранок минулого дня.